

Trioli

Keski-Helsingin musiikkiopiston lehti 2015

Siiville!

II Valtakunnalliset musiikkikasvatuspäivät 11.–14.11.2015 Helsingissä

KUVA VEIKKO SOMERPURO

Päivillä esitellään musiikkikasvatus-
toimintaa sen monissa eri muodoissa.
Sisältöjä on muskarista mummuun,
tutkimuksesta toivotukseen sekä
Islannista lisälmeen ja Salzburgis-
ta Suomeen. Päivillä on luentoja,
konsertteja, esittelyjä ja osallistavia
yleisötapahtumia.

Järjestäjänä toimii Suomen musiik-
kikasvatusseura – FiSME ry yhdessä
maamme tärkeimpien musiikkikasva-
tustahojen kanssa.

Lisätietoja vapun jälkeen:
www.fisme.fi

SUOMEN LAAJIN
SOITINVALIKOIMA
KÄTEVÄSTI VERKOSSA:
WWW.SOITINLAINE.FI

Jo vuodesta 1931

SOITTIMIA
KAIKKIALTA
MAAILMASTA.
ISOILLE
JA
PIENEMMILLE
TÄHDILLE.

SOITIN LAINE OY
/ HELSINKI
POHJOINEN
RAUTATIEKATU 11
00100 HELSINKI
☎ 0290 80 2440

SOITIN LAINE OY
/ TURKU
MAARIANKATU 10
20100 TURKU
☎ 0290 80 2400

WWW.SOITINLAINE.FI

Tässä Triolissa

Trioli-lehti 2015
29. vsk

Julkaisija
Keski-Helsingin musiikkiopiston
kannatusyhdistys ry.

Päätoimittaja
Petri Aarnio

Toimitussihteeri
Salla Saarela

Toimituskunta
Petri Aarnio
Lea Einiö
Salla Saarela

Ulkoasu
Merja Lensu

Kannen kuva
Veikko Somerpuro
Kuvassa Amandine Doat

Toimitus
Keski-Helsingin musiikkiopisto
Helsinginkatu 3-5
00500 Helsinki
p. 050 3728 441

Painopaikka
Forssa print

ISSN 0786-2598

Lämmin kiitos kaikille ilmoittajille
ja lehden tekoon osallistuneille!

Pääkirjoitus.....	5
Tee myös itse	7
Juhlavuonna nouseaan Siiville!	8
Pienestä tulee suurta	9
Väliaika: tuttuja ja tunnelmaa!	10
Lintuja ja lumileopardi.....	12

Lehdykkäkvarretti ja Räpsyripset.....	13
Keski-Helsingin Juhlaviikot	15
Oppilaaksi musiikkiopistoon	18
Kesämusisointia Päivölässä	18
Onko herkkyydelle tilaa?	19
Toimisto rul(l)aa!	24
Untuvikosta kapellimestariksi.....	26
Toisessa polvessa	27
Muusikon kolumni	28
Mannaa aivoille.....	29
Pulmakulma.....	31

F MUSIIKKI

Mukana
toteuttamassa
unelmia jo

vuodesta
1897

ESPOO – HELSINKI – KUOPIO – LAPPEENRANTA – TURKU – VANTAA

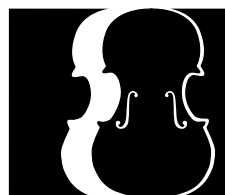
WWW.F-MUSIIKKI.FI

*Tarjoamme jousisäitälän
asiantuntemusta ja ammattitaitoa
aloittelijoille sekä ammattilaisille.*

Tervetuloa!

Risto Vainio Oy

Apollonkatu 21
00100 Helsinki
Finland
p. 09 447 226

www.ristovainio.com
info@ristovainio.com

Avoinna: ti-pe 9.00-17.30, la 9.00-16.00

Siiville!

Musiikkikasvatuslehti Trioli avaa sinulle sivunsa, jotka kertovat kehitystarinoita, kasvukertomuksia siitä, kuinka untuvikot nousevat siiville. Tarinoita yhdistävät elämykset, oivallukset – ja ilo!

Olisi vähättelyä, jos tämän teeman puitteissa emme esittelisi oman opistomme 35 vuoden mittaista kasvukertomusta. Viime marraskuinen Siiville! – Juhlakonsertti saa tilansa, kuten myös opiston edellisten rehtoreiden kokemukset omasta kasvustaan opistossamme.

Tulevaisuuteen katsovat Triolin kolumnit herättelvine ajatuksineen, kirjoitus musiikin hyvää tekevistä vaikutuksesta aivoihin ja juttu entisestä untuvikosta, yhdestä tulevaisuuden muusikosta.

Nykyiset oppilaamme pääsevät kokeilemaan siipiään Keski-Helsingin Juhlaviikoilla, joiden ohjelma julistetaan keskiaukeamalla. Sen voi taittaa mukaan

tapahtumiimme, jotka nivoutuvat mainiosti myös Kallio kukkii! -kaupunginosafestivaalin tapahtumiin.

Kehittymiseen tarvitaan aikaa ja tilaa hiljentyä. Erityisherkkä tarvitsee niitä vielä enemmän, koska hän aistii voimakkaasti. Erityisherkan elämän vuossa kokemukset ovat syviä. Se ei ole aina helppoa, mutta verrattuna pikapinnallisuuteen usein täyttää elämää.

Ilo syntyy oppimisesta ja yhdessäolosta musiikin parissa. Ilo kaksinkertaistuu jaettaessa ja ottaa lukijan mukaansa.

Tervetuloa, hyppää siiville!

Petri Aarnio
rehtori
www.reksin.vuodatus.net

Elämys, oivallus, ilo!

Keski-Helsingin musiikkiopisto on lasten ja nuorten musiikkiyhteisö, jossa noin 250 kouluikäistä soitinoppilasta tapaavat viikottain 35 opettajaansa ja lähes 250 musiikkileikkikoululaista kokoontuvat 0–8-vuotiaiden perhe- ja musiikki-leikkiryhmiin.

Yksilö- ja ryhmäopetuksessa yhdistyvät tavoitteellinen, lempeän määrätietoinen musiikin opiskelu ja luova ilmaisu.

Päämääränä on oppilaan hyvä musiikkisuhde – mahdollisuus hankkia elämälle eväitä taiteellisen, taidollisen ja emotionaalisen kasvun kautta.

Yhteismusisointi on pienestä pitäen tärkeä osa opetusta. Erilaisten yhtyeiden ja orkestereiden ohjelmisto vaihtelee barokista aikamme musiikkiin sekä kansan- ja maailmanmusiikista muuhun rytmimusiikkiin. Opetusta rikastuttavat oma

musiikin tekeminen, musiikin teknologia, taiteiden integrointi ja ilmaisuopetus.

Keski-Helsingin musiikkiopisto on lakisääteisen valtionavun ja Helsingin kaupungin toiminta-avustuksen piirissä. Opisto antaa taiteen perusopetuslain laajan oppimäärän mukaista opetusta.

Palmén & Charpentier

Rakennuskonsultointi Ismo Kunttu Oy

Urheilukatu 28 A 10
00250 Helsinki
puh. 0400 812 915
ismo.kunttu@kolumbus.fi

PE 17.4. klo 18

Musiikkitalon Konserttisali

SAMMAKKOLAMMEN SOITINSATU

Christian Øland, kapellimestari
Rooleissa: Sari Kallioranta ja Siina Hirvonen

Kesto n. 45 min
Ikäsuositus: yli 4-vuotiaille

Eräänä päivänä Sammakko löytää lammen rannalta aarteen. Mikään aarre se on? Ja kuka muu lammen ympärillä kuljeskelee? Kysymyksiin saa vastauksen RSO:n soitinsatukonsertissa, jossa tunnelmalliset sävelet ja kiehtova tarina johdattelevat kuulijat klassisen musiikin maailmaan. Konsertti toteutetaan yhteistyössä Musiikki- ja Kulttuurikeskus VERSO:n kanssa.

lippupalvelu
ticketmaster Suomi
0600 10 800
198 € / min. + pvm.

Liput: 8–9,50 €

yle.fi/rso

TEATTERI HEVOSENKENKÄ 40 VUOTTA!!!

Aino Havukainen ja Sami Toivonen: **TATU JA PATU SUPERSANKAREINA**
Ensi-ilta 29.1.2015
Ohjaus: Katja Krohn

Erja Alander
Eero Ahre
Patrik Drake:
DUNDERDINO
Regi: Eero Ahre
Premiär 26.3.2015

Hannele Huovi:
URPO, TURPO JA HIRMUINEN ÄM
Ohjaus: Kirsi Siren
Ensi-ilta syyskuussa 2015

Esiinnymme myös tilauksesta kouluissa, päiväkodeissa sekä lasten tapahtumissa.

Ohjelmistossa myös mm.: Pippuridino, Peppi Pitkätossu, Kani Untuvakerä ja Kultakutri ja kolme karhua.

Tiedustelut ja lippuvaraukset Teatteri Hevoskenkän toimistosta arkin klo 8.00–15.00, puh. 09-4391 220, www.hevoskenka.fi, hevoskenka@hevoskenka.fi.

MUSIIKKITEATTERI KAPSÄKIN

KESÄLEIRIT

Kapsäkin täydeltä
musiikkia, teatteria ja tanssia

Musiikkiteatteri Kapsäkki järjestää kesällä 2015 taideleirejä, joilla opetetaan 7–12-vuotiaille lapsille musiikkiteatterin perusteita: näyttämö- ja teatteri-ilmaisua, sekä musiikkia ja kehorytmiikkaa. Luvassa on yhdessä tekemisen riemua: yhteislaulua, riittelyä, lauleleikkejä ja yhteisimproa. Yhteinen viikko huipentuu hyvän mielen loppujuhlaan, jossa esitetään leirin varrella yhdessä valmistettua materiaalia.

Kesäleirien opettajina toimivat mm. Sanna Breilin, Veera Railio, Tuija Rantalainen ja Iiris Tarnanen.

KESÄN 2015 LEIRIVIIKOT JA SUUNTAA ANTAVAT IKÄRYHMÄT:

1.–5.6.	10–12-vuotiaat
8.–12.6.	7–10-vuotiaat
27.–31.7.	7–10-vuotiaat
3.–7.8.	10–12-vuotiaat

Kurssiviikko järjestetään, jos osallistujia on vähintään 12 lasta / viikko. Leiripäivien kesto ma–to klo 9–15, pe klo 9–18 (loppujuhla)

LEIRIMAKSU:

195 € / lapsi / viikko, sisälennus –20 € (sis. leirimaksun, materiaalit, lämpimän ruoan ravintola Allotriassa ja vakuutuksen)
Lisätietoa ja ilmoittautumisohjeet: www.kapsakki.fi

KAPSÄKKI – MONEN MAUN MUSIIKKITEATTERI
Hämeentie 68, 00550 Helsinki • 09 260 0907
info@kapsakki.fi • www.kapsakki.fi

Tee myös itse

Kun punk rantautui Suomeen 70-luvun loppupuolella, sen tärkein viesti oli, että kuka tahansa saattoi olla tekijä. Aika vähäisellä instrumentin hallinnalla pääsi kurkistamaan musiikin maailmaan, tapasi ihmisiä, sai tehdä juttuja yhdessä. Nopeammin kuin skaalat nuori punk-henkilö oppi, ettei ole välttämätöntä hyväksyä yksinkertaista kulutuskulttuurin rakennetta, jossa yksi instituutio tuottaa ja massa kuluttaa. Tee se itse. Opettele soittamaan, perusta levy-yhtiö, perusta lehti, ryhdy kirjoittamaan, järjestä keikka, tapaa outoja ihmisiä, maalaa ja kuvaa, sotkeudu asioihin. Choose life, niin kuin Renton sanoo *Trainspotting*-elokuvan alussa.

Tiesittekö muuten, että ensimmäisissä levysoittimissa oli tallennustoiminto? Siitä seurasi se, että kuka tahansa amatööri saattoi ryhtyä levyartistiksi. Sitten yhtiöt huomasivat, että tuotto parani, kun musiikki kulki vain yhteen suuntaan.

Kaupallisesti ajatellen on helpompi jakaa ihmiset tuottajiin ja kuluttajiin, siis jaotella meidät kahden tai useamman kerroksen väkeen. Erilaisissa harrastetoiminnoissa nikkaroivat ja näpertelevät ja puuhastelevat ihmiset ovat laskennallisesti hankalampia tapauksia. Taloudellinen kasvu ja se, mitä nimitetään kehitykseksi, ovat suosineet

yksinkertaisempia laskutoimituksia. Seuraukset ovat olleet hassunkurisia ja tuhoisia.

Tiesittekö, että vuosikymmenien ajan fossiilisella polttoaineella liikkuvat lämmitettävät peltikopit, joiden tarvitsemat väylät tuhosivat perinneympäristöjä ja vaativat yhteiskunnalta miljardi-investointeja, olivat ainoita uskottavia välineitä edetä paikasta A paikkaan B?

Kuluttamisen kutsu on vastustamaton. Sitä ohjaa halu, jonka herättämiseksi on kokonaisia ammattikuntia. Oppimisen ihme on hitaampi eikä sen markkinointiin kuulukaan käyttää yhtä mataliin vietteihin perustuvia keinoja. Mutta kulutushuuma tuottaa vain lyhyitä sokeripyrähdyksiä. Oppimisen, tekemisen ihme nostaa lentoon. Joskus toivoisin, että aikaa voisi leikata välistä pois, niin kuin elokuvassa, hypätä suoraan kömpelöstä sulavaan, jotta hämmästyminen – niin kuin mainoksissa! – olisi mahdollista. Tällainen taito! Tällainen kyky!

Oletteko huomanneet, että luovan työn uskottava kuvaaminen elokuvissa on harvinaista ja siis ilmeisen vaikeaa? Elokuva on lyhyt, tieto pitkä.

Damien Chazellen elokuvan *Whiplash* tarina on opettavainen kaikille musiikinopiskelijoille ja -opettajille. Se näyttäisi nimittäin kertovan musiikista, oppimisesta ja opettamisesta. Nuori rumpali tulee newyorkilaiseen konservatorioon ja kohtaa siellä orkesterinjohtajan. Leffa on näiden kahden, oppilaan ja opettajan, kaksintaistelu. Mefistomaisen opettajan

takia kasvutarinasta tulee kuvaus eristäytymisestä ja kilpailusta – eli sellaisista asioista, joista musiikissa ei pitäisi olla kysymys. Tarinan rumpali ei soita bändeissä, ei jammaile, ei ole yhteydessä muihin soittajiin, ei opiskele musiikin teoriaa eikä historiaa, ei vertaile tyylejä eikä perehdy musiikkiin, jossa aikoo mestariksi. Hän jopa lopettaa suhteensa tyttöystävään, jotta se ei häiritsisi yksinäistä harjoittelua. Hieno elokuva vallankäytöstä, karikatyyri musiikista.

Kuluttakaa, mutta tehkää myös itse. Täysivaltaiseksi kansalaiseksi kasvaminen edellyttää tekemisen ja vastaanottamisen tasapainoa. ■

Kirjoittaja on toimittaja, kirjailija ja musiikkiopistolaisen vanhempi.

Oppimisen,
tekemisen
ihme nostaa
lentoan.

Konsertissa koettiin Tomas Takolanderin säveltämä teos *Siiville!*, jossa tanssija Amandine Doat ihastutti yleisöä ilma-akrobatiallaan.

Juhlavuonna noustaan *Siiville!*

Lukuvuosi 2014–2015 on Keski-Helsingin musiikkiopiston 35. toimintavuosi.

Ensimmäinen etappi oli 4.11.2014 järjestetty *Siiville!* -juhlakonsertti, jolla aloitettiin juhlavuoden vietto ja kerättiin varoja opistolle uuteen konserttiflyygelin.

Monipuoliseen esiintyjäkaartiin kuului sekä suomalaisen musiikkielämän tunnettuja tähtiä että lukuisa joukko nuoria muusikkoja lauluyhtyeestä konserton pianosolisteihin ja opiston soitinryhmiin. Kaikki nimekkäimmätkin esiintyjät olivat jollakin tapaa sidoksissa musiikkiopistoomme: **Marzi Nyman** on muskari-isä, **Lauluyhtye**

Rajaton ja **Emil Holmström** harjoittelevat opiston tiloissa ja baritoni **Jorma Hynninen** on oppilaan isoisä. Jokainen osallistuja kantoi tärkeää kortta.

Juhlavuoden viettäminen huipentuu Keski-Helsingin Juhlaviikkoihin, joka on tapahtumakeskittymä 4.–13.5.2015. Seuravilta sivuilta löydät Juhlaviikkojen ohjelman sekä tarinoita tapahtumista, menneistä ja tulevista. Tervetuloa 35-vuotisjuhlavuoden humuun!

Pienestä tulee suurta

Haastatteluun on kutsuttu musiikkiopiston piano-oppilaat Franseska Kanerva, Henri Gland ja Iiris Niska. He soittivat Siiville! – Juhlakonsertissa orkesterin solisteina. Kappaleena oli piano-opettaja Antti Hakkaraisen sävellys *Mikrokonsertto*. Lapset kertovat mietteitään esitystilanteesta.

Iiris, Henri ja Franseska soittivat orkesterin solisteina Juhlakonsertissa.

Valmistautuminen

Franseska, Henri ja Iiris saivat tietää kappaleesta omien opettajiensa kautta. Opistossa on kolme piano-opettajaa ja olikin luontevaa, että jokaisen opettajan oppilaisista yksi pääsi mukaan soittamaan.

Vaikka esiintyminen orkesterin kanssa oli Franseskan mielestä jännittävää oli se myös mielenkiintoista. Iiris korostaa, että se oli myös kivaa.

– Soittaminen kuulostaa paremmalta kun pääsee tekemään sitä muiden kanssa yhdessä, kertoo Franseska.

Antti Hakkarainen: Mikrokonsertto n:o 1 pianolle ja orkesterille

- sävelletty lapsisolisteille ja -orkesterille, helppo soitettava
- kolmiosainen, kuten pianokonsertot yleensä
- osien nimet: Herääminen, Vielä unessa, Aamusirkus
- kuvailee aamun tunnelmia: herätykkello, unisuus ja sitten vähän kiire arkiämuna
- konserton voi esittää kolmella solistilla, jolloin tauko-osien aikana voi soittaa lyömäsoittimia
- konserton kantaesitys oli 4.11.2014 Siiville! – Juhlakonsertissa Helsingin Kulttuuritalolla
- solistit: Franseska Kanerva (10), Henri Gland (10) ja Iiris Niska (12)
- orkesteri: samanikäiset Da Capo -orkesterin jäsenet Sanna Salmenkallion johdolla

– Oli myös kiva katsoa kuinka orkkalaiset kehittivät harjoitusten kuluessa ja itse oppi kuulemaan erilaisia asioita teoksesta, huomioi Henri.

Jänniä tilanteita

Solistit oppivat myös uusia asioita. Koska Mikrokonserton solistivastuu jakautuu kolmen kesken, oli pianisteille varattu myös muuta soitettavaa.

– Aluksi herätyskellon äänen tekeminen triangelilla tuntui vaikealta, kun en ollut harjoitellut. Tuli vähän stressi, mutta oli kiva soittaa myös lyömäsoitinta, puntaroi Iiris.

– Rytmejä voi onneksi harjoitella itseksensäkin, täydentää Henri.

Solistina esiintyminen kehittää nuoren pianistin kykyjä.

– Soittaessa toisten kanssa oppii kuuntelemaan musiikkia, ja sitä miten itse tulee mukaan siihen, aloittaa Franseska.

– Aluksi on hankalaa katsoa myös kappellimestaria samalla kun keskittyy soittamaan, huomauttaa Iiris.

Aivan helppoa ei tähtipianistin elämä kuitenkaan ole.

– Koska mupe (musiikin perusteet) meni päällekkäin harjoitusten kanssa, piti käydä siellä toisena päivänä ja siitä tuli lisähommaa, tuskaillee Henri.

– Se oli kuitenkin hauskin, kun ei tavallisesti saa soittaa orkesterissa ja nyt pääsi soittamaan Kultsalle kaikkien eteen, hehkuttaa Franseska.

– Erikoisinta oli päästä hienoon paikkaan ja se, että oltiin isoja julkkiksia. Se oli outoa, naurahaa Iiris ja jatkaa:

– En ole kuitenkaan mikään tähti, ihan samalla lailla harjoittelen ja teen kuin muutkin.

Kuvailuja ja tunnelmia

Mikrokonsertto kuvailee aamutunnelmia ja siinä on täysimittaisen konserton tapaan kolme osaa. Osien nimet ovat *Herääminen*, *Vielä unessa* ja *Aamusirkus*. Franseskan mielestä teoksessa on jännittävää se, että kaikki musiikki ei ole samanlaista, vaan teos on kiinnostava kokonaisuus.

– Mun mielestä soittamani eka osa on myös kivoin, sanoo Franseska.

– Mäkin tykkäsin eniten mun omasta osasta, jatkaa Iiris.

– Olisin ehkä halunnut soittaa myös kolmannen osan. Kappaleessa on näpakkä eka osa ja sitten semmoinen rauhallinen ja hidas osa ja sitten kauhean riemukas loppu, sanoo vuorostaan Henri.

Solistien harjoitteluvinkit

Kun pianisteilta kysytään, voisivatko he esittää teosta useamminkin, vastaavat he yhteen ääneen kyllä. He tuumaavat myös, että tällaisen tilaisuuden antaminen muillekin olisi hyvä. Tällaiseen tapahtumaan valmentautumisessa solistien harjoitteluvinkit ovat päteviä.

– Itseään ei voi pakottaa soittamaan. Jos soittaa tosi paljon virheitä, tarvitsee taukoja harjoittelussa ja sitten voi myöhemmin yrittää uudelleen, aloittaa Franseska.

– Kannattaa soittaa joka päivä vaikka puoli tuntia. Jos on vaikea kappale, harjoittele fraasi kerrallaan niin, että ne tulee sormiin.

– Älä yritä ensin nopeasti, vaan aluksi hitaasti, tiivistää Iiris pianistien harjoitteluvinkit. ■

Kirjoittaja on musiikkiopiston rehtori.

Keski-Helsingin
musiikkiopisto

35

vuotta

Väliaika: tuttuja ja

Siiville! -konsertti on edennyt puoliväliin, ja Jorma Hynnisen tulkitseman Sibeliuksen lauluklassikon Ristilukin viimeiset dramaattiset sävelet vaihtuvat lämpöön iloiseen puheensorinaan.

Haastateltavaksi napattu **Elina Paatsila** ihastelee konsertin monipuolisuutta ja kokemuksia: "Ensimmäisellä puoliskolla tunnelmia oli ihan laidasta laitaan. Oli semmoista, mikä tuntuu mahanpohjassa asti ja sitten oli mukana huumoriakin ja pilkettä silmäkulmassa."

Anni Teperi oli liikkeellä kaveriporukassa ja osui – flyygeli-konsertista kun oli kysymys – suoraan ytimeen: "Varsinkin se ensimmäinen esitys oli huikaiseva. Tuntui ihan ihmeelliseltä, että kuinka voi kukaan edes pystyä semmoiseen." Kysehän oli Emil Holmströmin esittämästä pianokappaleesta. Samaten 10-vuotiaiden pianistien esitys oli kuulijastaan söpö ja siistiä oli sekin, että mukana oli myös opistolaisten vanhempia soittamassa.

Avausnumeron soitti Emil Holmström.

Nuoret kamarimuusikot

Franseska Kanerva orkesterin pianosolistina.

Musiikkiopiston henkilökunta osallistui konserttijärjestelyihin talkoohengessä: Elina Saksala ja Tiina Forsman myivät arpoja väliajalla.

Opistolaisen vanhemmista koottu yhtye esitti Aukusti Arjaksen säveltämän teoksen Caracal.

tunnelmaa!

TEKSTI SEIJA RAUTIO
KUVAT VEIKKO SOMERPURRO

"Huikeat tunnelmat ja upea konsertti! Kiva nähdä oppilaita ja ammattimuusikoita samalla lavalla peräjälkeen", tiivistä **Tero Leppänen**. "Jorma Hynninen oli kyllä huippuhyvä ja myös nuoret kamarimuusikot olivat upeita." Leppänen odotteli konsertin toiselta puoliskolta erityisesti Rajattoman esitystä.

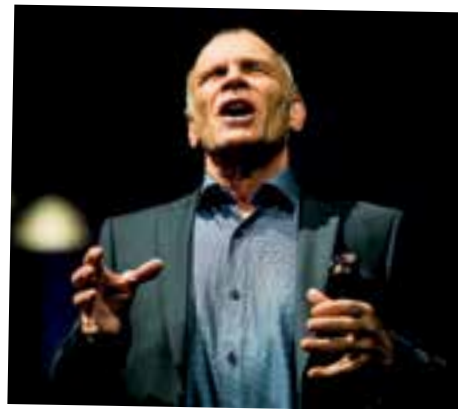
Reipas JEP! kajahtaa **Emil Kauppisen** suusta, kun kysyn lupaa haastatella. Itsekin kitaransoittoa harrastava musiikkiopistolainen kertoo bonganneensa tässä konsertissa säveltäjänä mukana olevan kitaristi Aukusti Arjaksen usein opistolla. Toiselta puoliajalta Emil odotti tietysti kitaristeja ja kertoi, että on kiva käydä soittotunneilla ja harjoitella kotonakin.

Ystävykset **Paula Söderlund** ja **Vuokko Luukkonen** olivat tulleet konserttiin toinen Kuopiosta ja toinen Espoosta. Kuopiolainen Söderlund kertoi olevansa sattumalta käymässä ja kun aamulla löytyi Hesarista ilmoitus konsertista, nimekkäät taiteilijat vetivät paikalle. Perillä odotukset ylittyivät: "Täällähän on aivan upeita näiden nuorten ja lasten esitykset, siis aivan täyttä tavaraa!", hehkuttaa Söderlund ja Luukkonen jatkaa: "Kyllä on ihanan nautinnollista ollut, että kannatti tulla. Monta sukupolvea lavalla ja myös yleisössä on mummit ja ukit ja pikkuveljet ja sisaret, mikä on tietenkin hienoa. Oikein lämmin tunnelma!"

Kirjoittaja on toimittaja ja kahden musiikkiopistolaisen vanhempi.

Lauluyhtye Rajaton

Jorma Hynninen

Kitaristit ja huilistit esiintyivät sekä yhdessä että erikseen.

Lankapuhelimeni soi tiheästi Sibelius-Akatemian opiskelija-asuntolassa. Keski-Helsingin musiikkikoulun rehtori Marja Hongisto-Åberg kyseli sijaiseksi. Valmistuttuani kävi kutsu toimenhaltijaksi, työskana musiikin varhaiskasvatus ja viuluopetus. Entinen villi musikinopiskelija sai pikavauhtia mieluisan pallon jalkaansa.

Annantalon kuvataideryhmä taiteili seinällisen lintuja muskariluokkana toimineeseen saliin.

Lintuja ja lumileopardi

Sain uudet ja pienet mutta sitäkin ihanimmat oppilaat. Heihin piti luoda lähikontakti silmien tasolta. Mieheni kutsuukin noita vuosia polvipussivuosi. Edelleen ovat tallessa vihkot, joihin viikonloppuisin raapustin jokaisen oppilaan ja ryhmän tuntisuunnitelmat posket innosta palaen.

Uusiin tiloihin

Ensimmäisen työvuoteni opetin Johanneksen seurakunnan tiloissa Bulevardilla. Seuraavana syksynä 1992 muutettiin Kasarmitorin laidalle. Johtokunnan vetämissä talkoissa maalattiin ja kuvioitiin nuotteja verhoihin. Uusi salimme palveli myös muskariluokkana ja värejä kaivattiin. Erja Mehto saapui Annantalon kuvataideryhmineen apuun ja taikoi ison seinän täydeltä värikkäitä lintuja. Ikimuistoiset linnut antoivat improvisaatioiivet monelle laululle, soitolle ja tarinalle.

Musiikkiteatteriproduktio Svenska Teaternin pienelle lavalle – siinä seuraava haaste.

Viikonlopuksi lähdettiin ideoimaan Marjan, säveltäjä Antti Hakkaraisen, ohjaaja Johanna Lehtinen-Schnabelin ja koreografi Merja Tuohimaa-Puurtisen kanssa. Inspiraatioksi mukaan otettiin Leena Laulajaisen runokirja. Syntyi Lumileopardi tanssii, pääroolissa mm. muuan nuori tanssija Ilmari Kuoppa.

Valtionosuus ratkaisi

Uusi maailma avautui, kun tutustuin opettajakunnan edustajana johtokuntaan. Siellä toimi aktiivivanhempia, jotka toivat muka-

naan ammattitaitonsa ja kontaktinsa, noina vuosina mm. Lea Obstbaum, Paul-Erk Sjöman, Pekka Hytönen, Harri Palmén, Georg Dolivo, Pirjo Nuotio, Maija Savolainen ja moni muu. Rahat ja tilat, siinä kaksi kestopurhetta. Koulu oli sinnitellyt harkinnanvaraisella valtion tuella.

Tähtäimessä oli lakisääteinen valtionosuus. Sen saamiseksi piti huolehtia puitteet ja tuntipituudet kuntoon, musiikkiopilaitoslautakuntaa odotettiin tarkastuskäynnille. Pelattiin upporikasta ja rutiköyhää. Niin tiukalle talous meni, että valtionosuuteen 1993 pääsemistä edeltävät palkat maksettiin velkarahalla, jonka takajina olivat johtokunnan jäsenet. Oli hienoa joitakin vuosia myöhemmin lähettää rehtorina joulukorttien mukana kiitokset; velka oli maksettu ja ei enää musiikkikoulu vaan -opisto porskutti eteenpäin.

Töölönlahden kulttuurisuoralle

Kasarmitorin tilat olivat väliaikaiset. Mistä löytyisi keskustan alueelta kohtuuhintainen koti melukylän välle? Johtokunnassa päikkäiltiin ja piirrettiin karttaan rajat, joiden sisällä pysytään. Kuukaudet kuluivat. Tilasin Vapaat Toimitilat -lehden ja aloin soittella eri paikkoihin. Tapiola-yhtiöiden omistama Suomen Sokerin talo Kansallisoopperan kyljessä oli vapaana!

Johtokunnassa tehtiin strategia: Paul-Erik oli Tapiolan kiinteistöpomom armeijakaveri, arkkitehti Pekka suunnitteli remontin. Valmiiden kuvien kanssa marssittiin Marjan johdolla Tapiolan pääkonttoriin. Ensimmäinen käynti ei vielä tärpännyt, mutta toinen kierros tuotti tuloksen. Näin päättyi musiik-

kiopisto Töölönlahden kulttuurisuoralle 1994 saaden uusien tilojen ja naapureiden myötä aikamoisen buustin.

Unelmien agentit

Rehtori Marjalle olen kiitollinen siitä, että tuore opettaja-apulaisrehtori otettiin heti mukaan taisteluihin. Jäädessään opintovapaalle 1995 hän antoi ts. rehtorille tehtäväksi valtionosuusopiston ensimmäisen opetussuunnitelman. Mikä luottamuksen osoitus! Tunsimme opettajien kanssa hypivämme hiirinä pöydillä!

Muodostimme viisipäisen Keskariagentit-nimisen korpotaation ja aloitimme ideoinnin teemalla UNELMIEN MUSIIKKIOPISTO. Alkuun olimme räjäyttämässä kaiken vanhan tutkintoineen pois, mutta hieman asiaa pohdittuamme päädyimme maltillisempaan versioon.

Lapsilähtöisesti soivaa tasoa

Talvilomaileva musiikkiopisto oli hiljainen ja Töölönlahdella oli aurinkoinen pakkassää, kun sain puhelimesta kuulla Marjan poismenosta. Marjan henkisenä perintönä meilä jäi kyseenalaistavan pedagogisen keskustelun salliminen ja lapsilähtöisyyden nostaminen musiikkitavoitteiden rinnalle, kun 90-luvun alun musiikkiopistoissa yleisesti menttiin vielä suoritukset edellä.

Laatutyö ja kehittäminen. Siinä opiston rakennusvuosien keskeiset teemat. Oli mielenkiintoista havaita, että laajentamalla

Mistä koti melukylän välle?

Keskeistä oli lapsilähtöisyyden nostaminen musiikkilisten tavoitteiden rinnalle.

KUVA VEIKKO SOMERPURO

**Entiset rehtorit
Minna-Maria Pesonen (vas.)
ja Paula Jordan**

näkökulmaa ilmaisuun nousi samalla soiva taso. Omat näkökulmani laajenivat myös Art's management -koulutuksessa.

Arviointi ja laatupalkinto

Pääsimme vielä kahdesti ulkopuolisten asiantuntijoiden arvioitavaksi. Toinen kerta oli Opetushallituksen asettama valtakunnallinen musiikkioppilaitosten arviointi, johon valittiin viisi oppilaitosta koko Suomesta. Toinen oli, kun osallistuimme maa-herran laatupalkintokilpailuun, jossa selvisimme auditoinnin kautta kolmen parhaan joukkoon. Peilaus ulkopuolisten asiantuntijoiden kanssa ja saadut raportit olivat kul-lanarvoisia. Vastaavia kehityshyppäyksiä ei moni oppilaitos pääse kokemaan.

Perheenäidin valinta

Kun perhe kasvoi kahdella lapsella, oli hel-po luottaa talo pitkäaikaisen opettajan Minna-Marian tarmokkaisuun käsiin. Töihin paluu äitinä olikin sitten uudenlainen koke-mus. Espooseen muutettuumme työmatka Mannerheimintien ruuhkissa venyi päivä-kotien sulkemisaikaan jopa yli tunnin mit-taiseksi, ja illalla saattoi olla vielä konsertti.

Kun omien lasteni lähimusiikkiopistossa, Espoon musiikkiopistossa (EMO) tuli reh-torin paikka avoimeksi, vein epäröiden ha-

kemuksen viimeisellä minuutilla. Järkytyk-seni oli melkoinen kun pitkän haastattelu- ja testausprosessin jälkeen tulin valituksi. Istuin töiden jälkeen saunassa viikon itke-mässä eroa rakkaasta kasvutalostani.

Meininkiä koosta riippumatta

Mutta se meni niin kuin piti! Opisto sai uu-den, hengeltään sopivan Petri-rehtorin. Ja minä sain uusien haasteiden ohessa huo-mata, että ydin – rakkaus musiikkiin ja lap-siin – on sama musiikkiopiston koosta huo-limatta. 16 kasvuvuottani Keski-Helsingin musiikkiopistossa antoivat toimivan työka-lupakin myös suuren ja perinteikkään Es-poon musiikkiopiston johtamiseen.

Omat lapseni ovat saaneet vihkiytyä Kes-ki-Helsingin musiikkiopiston meininkiin Päivölän kesäleireillä. Kiitollisena ajatte-len teitä minulle rakkaita oppilaita ja per-heitä, ihmisiä toimistossa sekä opettaja- ja johtokunnassa. Kun ensi vuodenvaihteet-sa nostan maljan omille pyöreille vuosille-ni, hymyilen samalla sille tärkeälle vuodel-le 25 vuotta takaperin, jolloin tuo mielui-sa pallo ilmestyi jalkaani ohjaten askeleide-ni suunnan. ■

Kirjoittaja on Espoon musiikkiopiston rehtori. Hän toimi Keskariagenttina vv. 1991–2007 ja rehtorina 1995–2007.

Lehdykkäkvartetti ja Räpsyripset

Sattumat ohjaavat usein elämää. Erää-nä aamuna lähes 25 vuotta sitten sain puhelun. Soittaja esitteli itsensä Kes-ki-Helsingin musiikkiopiston rehtoriksi lempeällä ja rauhallisella äänellään. Oli saa-nut nimeni ja numeroni, muutama klarine-tin opetustunti tarjolla, sijaisuus. Voisinko, haluaisinko tulla. Kyllä. Sillä tiellä olen edel-leen, kiitollisena.

Löysin itseni työpaikasta, jossa yhteen-kuuluvuuden tunne ja tekemisen kulttuuri oli – ja on edelleen – erityistä. Ja vaikka olin vasta opiskelija ja aivan alkutaipaleella mu-siikkikasvattajana, ensimmäisistä hetkistä lähtien koin, että minuun luotetaan, olin osa työyhteisöä. Lyhyen sijaisuuden jälkeen sain jatkaa vakituksena. Hiljalleen klarinetti-luok-ka kasvoi ja ammattitaitoni karttuessa rinnal-le tuli muitakin tehtäviä.

Keski-Helsingin musiikkiopisto oli työ-yhteisö, jonne rehtori loi luovuudella ja lämmöllä yhteisen onnistumisen kehää. Jokaisella opettajalla oli oma paikkansa ja tehtävänsä, persoonallisuus ja erityisvah-vuudet huomioiden, mahdollisuuksia antaen. Opin, että yhteiset tavoitteet, persoonalliset ja rohkeat avaukset olivat avainsanoja. Täl-lainen ilmapiiri virittää edelleen koko opet-tajakunnan osaamisen ja energian parhaim-paansa, tärkeään vuorovaikutukseen oppilai-den kanssa.

Ideoista toteutukseen

Muistan, että joskus vain pieni keskustelu rehtorin kanssa ideasta johti nopeasti konk-reettiseen mahdollisuuteen, toteuttami-seen. Pikku hiljaa ja yhdessä työtä tehden

eteni puhaltajien rintama: Saimme opettajatiiminä toteuttaa kamarimusiikkiperiodeja, konsertteja ja matkoja, luoda yhteissoitolle ja puhallinorkesterityölle pohjaa.

Näin ja koin läheltä muskaritoiminnan alkulähteet. Kipinän napanneena sain myös harjoitella ja erikoistua varhaiskasvatuksen opinnoissani tutussa oppilaitoksessa, musiikkikasvatuksen spiraaliajattelun konkreettisesti ymmärtäen. Viritystä olennaiseen parhaalla mahdollisella tavalla.

Kasvun aikaa

Sijaisena aloittaessani en osannut arvata, miten yksi puhelu vaikuttaisi elämään. Onneni oli päästä osaksi Keski-Helsingin musiikkiopiston työyhteisöä, josta sain vahvan kasvualustan musiikkikasvattajaksi, opettajaksi, apulaisrehtoriksi, rehtoriksi. Ilman pieniä keskusteluhetkiä ja ideoiden avauksia en olisi löytänyt itseäni opettamisen lisäksi myös hallinnollisista tehtävistä. Halusin tulevaisuudessa olla osa onnistumisen kehää ja tehdä mahdolliseksi niitä ideoita, joita osaavasta ja energisestä opettajakunnasta kumpuaa.

Aina keskarilainen

Keskarilaisuus on osa minua edelleen, vaikka työpaikkana yhteisö jäi jo syksyllä 2005. Ystäviä ja muistoja monipuolisesta menosta riittää, kuten puhaltajien Lehdykkäkvar-

**Yhteiset
tavoitteet,
persoonalliset ja
rohkeat avaukset
olivat avain-
sanoja.**

tetti, muskariopettajien Räpsyripset, ystäväopistojen monenlaiset koulutukset, menot ja kemut, vuosijuhlat, lukuisat konsertit ja matkat, opettajien yhteiset hetket. Ja ne oppilaat! Miten tärkeältä tuntuukaan, kun niin monen kohdalla on saanut seurata pienen muskarilaisen matkaa jopa ammattilaisuuteen asti. Parhaat kiitokset olen saanut, kun joku on kassajonossa nykäissyt hihasta ja kysynyt oletko sinä se Minna-Maria Keskarista...

35-vuotiaasta lämpimästi onnitellen ja kaikkia toiminnassa mukana olleita kiittäen, menestystä tuleville vuosikymmenille toivottaen. ■

Kirjoittaja toimi klarinetinsoiton ja musiikkileikin tuntiopettajana vuosina 1990–1996, klarinetinsoiton ja musiikkileikkikoulunopettajan toimessa 1996–2005, apulaisrehtorin tehtävissä 1999–2002 ja ts. rehtorina vuosina 1998–1999 sekä 2002–2005. Hän on toiminut Rauman musiikkiopiston rehtorina 2005–2011 ja Itä-Helsingin musiikkiopiston rehtorina kevästä 2011 lähtien.

HISTORIAA

Hellaksen pianokoulu syksyllä 1979
Keski-Helsingin Musiikkikoulu 9.8.1986
Keski-Helsingin Musiikkiopisto 20.5.1996
Valtionosuuden piiriin 1993

Rehtorit:

Helena Tyrväinen 1979–87,
Marja Hongosto-Åberg 1987–1997,
Paula Jordan vt. 1995–97,
vakainainen 1997–2007,
Minna-Maria Pesonen vt. 1998–99
ja 2002–05,
Petri Aarnio 2007–

Kannatusyhdistyksen puheenjohtajat:

Veikko Tyrväinen 1984–86,
Timo Kivi-Koskinen 1986–1989,
Jukka Alestalo 1990,
Georg Dolivo 1991,
Pirjo Nuotio 1992,
Anna-Liisa Roinisto-Dumell 1993–96,
Pekka Hytönen 1996–1997,
Malla Sunell 1998–2005,
Pia Palmén 2006–08,
Riitta Palmén 2008–

Toimintaympäristö:

Hellas-Piano, Fredrikinkatu 1979,
Kruununhaan yläaste 1984,
Kasarmitori 1990,
Sakkaroosi, Sokeritehtaan rakennus,
Mannerheimintie 15, 1994,
Ebeneser-talo, Helsinginkatu 3-5, 2009

**Oppilaaksi musiikkiopistoon?
Ks. lisätiedot s. 18.**

PEKKA JYLHÄ
HEI MOLLI JA DUURI, MEILLÄ KÄVI TUURI!

☞ Viulun PT1 ja 2 asteikot duettoina kahdelle viululle
☞ Kaksioktaaviset asteikot duettoina kahdelle pianolle

Sulasol • myynti@sulasol.fi • www.sulasol.fi/kauppa

Konserttikeskus on Suomen merkittävien koulu- ja päiväkotikonserttien järjestäjä, joka tarjoaa monipuolisen valikoiman kohdeyleisölle suunniteltuja ohjelmia.

Tutustu tarjontamme kotisivuillamme.

www.konserttikeskus.fi

KUVA VEIKKO SOMERPURRO

Keski-Helsingin
musiikkiopisto

35

vuotta

Elämys, oivallus – ilo!

Kun saat musiikista elämyksen, saatat oivaltaa jotain.

Oivallus johtaa iloon. Iloon oppimisesta, kasvamisesta ja yhdessäolosta.

Keski-Helsingin Juhlaviikot 4.–13.5.2015 on musiikkiopistomme kevään kohokohta. Ohjelmassa on alkusarallaan

etenevien pienten hellyttäviä ponnistuksia ja pidemmälle etenevien syvällisiä esityksiä. Esittäjien taidot ovat pitkäjänteisen harjoittelun tulosta. Ollaan käyty tunneilla, opittu etappi kerrallaan pieniä asioita, joista sitten alkaa hahmottua suurempia musiikillisia ulottuvuuksia. Soitetaan yhdessä ja erikseen, ylitetään itsemme ja saadaan uusia elämyksiä, oivalluksia – ja iloa!

Tervetuloa jakamaan nämä elämykset kanssamme!

*Petri Aarnio
Keski-Helsingin
musiikkiopiston rehtori*

Vastinetta rahoille

Musiikkiopistomme toiminnan perustana on soitonopetus lapsille ja nuorille. Toimintaamme kuuluu yhteis-

soittoa ja musiikin perusteita, joissa opitaan hahmottamaan musiikkia myös muilla tavoin kuin soittamalla omaa soitinta.

Korkeakoulutettu ammattilainen ohjaa yksilöllisesti oppilasta.

Nuori saa musiikin myötä valmiuksia kasvaa yhteiskunnallisesti tasapainoiseksi ja aktiiviseksi kansalaiseksi. Tämän vuoksi moni vanhempi on valmis maksamaan lukukausimaksuja.

Kuulumme valtionosuusjärjestelmään. Opetusministeriö ohjaa Taiteen perusopetusta opetussuunnitelmin ja maksaa sen toteuttamisen kuluista tietyn prosenttiosuuden. Näin toiminnastamme rahoitetaan suurin osa. Lasten ja nuorten hyväksi.

Samoin tekee Helsingin kaupunki, joka myöntää meille vuosittaisen toimintatuen. Kaupungille on merkittävää harrastuksen yhteisöllinen puoli. Ei jätetä lapsia heitteille vaan annetaan heille mielenkiintoista ja haastavaa tekemistä. Kuten musiikki.

Tukina meille ohjautuvan verorahan vaikutus on pelkkää toimintaamme laajempi tulostemme kautta. Olemme verkostoituneet ympäristömme useiden eri toimijoiden kanssa. Vaikutus leviää tiiviin yhteistoiminnan välityksellä myös mm. palvelutaloihin, kirjastoihin, seurakuntiin ja moniin kolmannen sektorin toimijoihin.

Tänä 35. toimintavuotenaamme olemme saaneet hankerahaa myös Opetushallitukselta Siivilä! -kehittämiprojektiin. Tällä rahoituksella tehdään kamarimusiikkia monilla eri tavoin. Hankkeen hedelmistä päästään nauttimaan Juhlaviikkojen konserteissa.

Lasten ja nuorten oppimisen iloa jakamaan pääsevät kaikki halukkaat, verorahat poikivat hyvää mieltä ja nuorten osaamista. Osaavat nuoremme ovat Suomen tulevaisuus. Tervetuloa kuulemaan ja katsomaan!

*Riitta Palmén, puheenjohtaja
Keski-Helsingin musiikkiopiston kannatusyhdistys ry*

KUVA VEIKKO SOMERPURRO

KUVA PETTERI JÄRVINEN

Keski-Helsingin
musiikkiopisto

35
vuotta

KESKI-HELSINGIN JUHLA

Maanantai 4.5.

klo 18.30 MUSIIKIN MUOTOJA.

Kinaporin palvelukeskus
(Kinaporinkatu 7–9)
Musiikin perusteiden ryhmät
esiintyvät. Ohjaavat Lauri Supponen
ja Tomas Takolander.

Keskiviikko 6.5.

klo 18.00 PIENTÄ JA ISOMPAA.

Juhlasali.
Eri-ikäiset esiintyjät ja eri kokoiset
soittimet lavalla.
klo 19.00 ISOMPAA VAAN. Juhlasali.
Soittajaiset jatkuvat.

Tiistai 5.5.

klo 17.00 KAUSTISLAISTA KIRKOLTA.

Harjusali.
Kansanmusiikkiyhtye tämmää jalat
kattoon. Ohjaa Tarmo Anttila.
klo 18.00 SOVITELLEN! Juhlasali.
Konsertissa esitetään
sovituksia tunnetuista ja
tuntemattommistakin
kappaleista. Harmoniaopin oppilaat
esiintyvät. Ohjaa Tomas Takolander.
**klo 19.00 TUNNETTA JA
TUNNELMAA.** Ravintola Allotria,
Hämeentie 68.
Kamarimusiikkia meiltä ja muualta.

Torstai 7.5.

SOIVA TALO

Oppilasvalintoihin osallistuvien
puuhapäivässä tutustutaan
soittimiin ja osallistutaan
leikkipyrkijäisiin. (ks. sivu 18)

Perjantai 8.5.

klo 18.30 AIKAMME MUSIIKKIA.

Juhlasali.
Kosketuksia uuteen musiikkiin.
Improvisaatiota, uusia teoksia!
Opettajat Antti Hakkarainen,
Marjo Kautto, Minna Leinonen,
Eira Oksanen.

VIIKOT 4.-13.5.2015

Lauantai 9.5.
klo 14.00 KEVÄÄN KAIKUJA.
Kallion kirjasto.
Lapsikuoro Tinttaralla ja
nuorisokuoro Okariina laulavat
iloksemme. Johtaa Sari Norja.

Maanantai 11.5.
klo 17.00-19.30 AVOIMET OVET.
Oletko aina halunnut käydä
seuraamassa soittotuntia? Tule!
**klo 17.30 MILLAINEN ON HYVÄ
MUSIIKKIOPISTO?** Harjusali.
Rehtori Petri Aarnio kertoo.
klo 18.00 PIHAPUHALLUS. Piha.
Sateella salissa.
Puhallinsoittajat ja
puhallinorkesteri ABBBA.
klo 19.00 PUHALLETAAN POPPIA.
Harjusali.
Rytmimusiikkia puhaltimilla.
Ohjaa Joonatan Rautiola.
**klo 19.30 URBAANI SYKE JA
KAMARIN KAIKU.** Juhlasali.
Kamarimusiikkia ja viihdettä.
Johtaa Sanna Salmenkallio.

Tiistai 12.5.
klo 18.30 KEVÄÄLLE
Lukuvuoden päätöskonsertti
Kinaporin palvelukeskuksessa.

Keski-Helsingin
musiikkiopisto
35
vuotta

Keskiviikko 13.5.
klo 16.30 JUHLAVAA KEVÄTTÄ!
Muskariyhmien kevätjuhla Kansallismuseossa.
klo 19.00 KITARAKIMARA. Alppilan kirkko.
Lavalla kitaristit kumppaneineen. Vieraita
muista musiikkiopistoista. Isännöi Jukka Särkkä.

Tapahtumat ovat maksuttomia.
Oikeudet muutoksiin pidätetään.

Tervetuloa!

Oppilaaksi musiikkiopistoon

Solistiset aineet: viulu, alttoviulu, sello, kontrabasso, huilu, klarinetti, oboe, fagotti, saksofoni, trumpetti, pasuuna, puhallinvalmennus, piano, harmonikka, kitara, pop & jazz -laulu, sävellys

1. vaihe 1.4.–30.4.

Ilmoittautuminen pääsykokeisiin: www.khmusiikki.fi Näin ilmoittaudun

2. vaihe to 7.5.

Soivan Talon ilta: harjoitustestit, tiedotustilaisuus, soitinesittelyt

3. vaihe 27.5.–29.5.

Yksilötestit ja haastattelut (oma aika nähtävissä netistä 6.5. alk.)

Varhaisiän musiikkiryhmät

- * 0–5-vuotiaiden musiikkileikkiryhmät
- * 5–6-vuotiaiden musiikkileikki-kanteleryhmät
- * 5–6-vuotiaiden rytmiikkaryhmät
- * 6–8-vuotiaiden soittoniekkaryhmät (rytmikästä yhteismusisointia)
Kevään ennakkoilmoittautuminen 1.4.–17.5. verkkosivujen kautta.

* Päiväkotimuskarit:

Musiikkileikkiä järjestetään myös päiväkotitoiminnan yhteydessä, tiedustelut rehtorilta.

* Erityisryhmät muskari- ja kouluikäisille:

tiedustelut musiikkiterapeutti Petriina Auramo, p. 040 506 4130

Ryhmäopetusta

Yhteismusisointia

- * Jousi- ja puhallinorkesterit (pieni soittonäyte)
- * Muut soitinryhmät

Laulua

- * Kuorot: Tinttaralla 6–9-vuotiaille ja Okariina 10–14-vuotiaille
Pieni laulunäyte, ajanvaraus etukäteen sari.norja@khmusiikki.fi
- * Pop & jazz -lauluklinikka ja -yhtyelaulu yli 15-vuotiaille
Pyrkiminen pääsykokeissa, ks. yllä

Musiikin perusteita

Musiikin perusteet 1, 2 ja 3, yleinen musiikkitieto, teoria, säveltapailu, harmoniaoppi
Tiedustelut syksyn ryhmäpaikoista: 050 3728 441

Lisätietoja: www.khmusiikki.fi/opetus

Keski-Helsingin musiikkiopisto
Helsinginkatu 3–5, 00500 Hki
toimisto 050 3617 950, 050 3728 441
rehtori 050 511 2266
vivace@khmusiikki.fi
www.khmusiikki.fi

Kesämusisointia Päivölässä

Tervetuloa Keski-Helsingin musiikkiopiston XXVII-musiikkileirille Päivölän kansanopistolle Valkeakoskelle 26.7.–2.8.2015

Opetus: viulu, alttoviulu, sello, huilu, pasuuna, kitara, piano sekä kamarimusiikki, yhtyesoitto, orkesteri, musiikinteknologia.

Leirimaksuun sisältyy täysihoito, yhteisosoitto/pianisteilla musapaja ja yksilöopetusta (7 pv) 30 min/390 € tai 45 min/460 €.

Lisämaksullinen opetus: sivuaine (6 pv) 30 min/170 €, soittopaja/musapaja (musiikin tekoa pienryhmässä) 75 €
Perheet voivat tulla mukaan leirille (täysihoitomaksu).

Lisätietoja ja haku: www.khmusiikki.fi

Sähköinen ilmoittautuminen huhtikuussa, pe 24.4. mennessä

Tiedustelut: Petri Aarnio, leirin johtaja,
p. 050 511 2266, petri.aarnio@khmusiikki.fi

KUVA MARJO OJA-KAUKOLA

Onko herkkyydelle tilaa?

Kaksi lasta saapuu aamulla kouluun. Toinen heistä näkee saman luokkahuoneen, opettajan ja kaverit kuin edellisenäkin päivänä ja juoksee leikkimään. Toinen lapsista huomaa, että opettaja on huonolla tuulella, yksi lapsista näyttää vihaiselta ja nurkassa on laukkuja, joita siellä ei ollut aiemmin. Hän epäröi ja jää hetkeksi ovelle seisomaan. Onko hän ujo ja arka? Kyseessä on erityisherkkä lapsi.

Tähän tapaan kuvaa erityisherkkää eli tunte- ja aistisherkkää lasta psykologian tohtori ja psykoterapeutti Elaine N. Aron kirjassaan *Erityisherkkä ihminen*. Herkkyys ei ole ujoutta, pelokkuutta eikä epäsosiaalisuutta, vaikka käyttäytyminen voi joskus vaikuttaa siltä. Piirteen perimmäinen olemus on paljastunut vasta 90-luvulla aivotutkimuksen myötä: erityisherkan keskushermosto reagoi keskivertoa herkemmin ärsykkeisiin ja käsittelee alitajuisesti keräämäänsä aistitietoa laajemmin ja syvemmin. Impulsiivisemmasta valtaväestöstä poiketen he huomavat ympäristöstään enemmän asioita ja ajattelevat syvällisesti jo ennen toimintaan ryhtymistä. Noin viidennes meistä on erityisherkkiä.

Erityisherkkyys on persoonallisuuden temperamenttipiirteistä se, joka aiheuttaa suurimmat erot yksilöiden välillä. Eroa ovat sisäiset, näkymättömät tapahtumat. Piirre on perinnöllinen, muuttuma-

ton ja täysin normaali. Koska melkein puolet ihmisistä ei tunnista (tai tunnusta) itsessään herkkyyttä lainkaan, ei ole ihme, että erityisherkkät tuntevat olevansa hyvin erilaisia verrattuna valtaväestöön, jonka ehdoilla maailma kuitenkin pitkälti pyörii. He eivät ole yhteiskunnassa pelkästään vähemmistö, vaan heidän nähdään myös poikkeavan länsimaisesta ihanneyksilöstä: rohkeasta, reippaasta ja ekstrovertista ihmisestä, joka ei mieti turhia vaan toimii.

Päinvastoin kuin joissain muissa kulttuureissa, länsimaissa ei juuri arvosteta hillittyä, hiljaista ja huomaavaista käytöstä. Hyvää tarkoittavat vanhemmat ja opettajat usein yrittävät auttaa lasta pääsemään herkkyydestään yli, aivan kuin se olisi jokin puute; on paine tehdä lapsesta ”normaali”. Tässä voi joskus olla kyse myös projisoinnista – toisessa on helpompi nähdä sellaisia omia tunnistamattomia piirteitä, joista ei itsessään pidä, tai joista haluaa eroon. Kyse voi

olla myös pelosta, ettei haluta lapsen ilmaisevan oletettua pehmeyttä tai heikkoutta. Herkkiä on yhtä paljon niin pojissa kuin tyttöissäkin, mutta pojat luultavammin oppivat piilottamaan piirteensä, koska sitä ei nähdä maskuliinisena.

Millainen on tunne- ja aistiherkkä ihminen?

Erityisherkkä on hyvin tietoinen ympäristöstään ja sen vivahteista. Hän lajittelee havaintojaan 10 kategoriaan siinä missä muut kolmeen. Tästä johtuen hän huomaa syy-seuraussuhteita paremmin, vaivatoa ja tunnistaa mahdollisuuden tai vaaran helpommin ja osaa ajatella asioita monelta kannalta. Oikean aivopuoliskon ollessa hallitseva, hän yhdistelee luovasti asioita ja hänellä on vahva intuitio.

Hän kokee ulkoiset ärsykkeet, kuten melun, musiikin, keskustelut, ajatukset ja tunteet voimakkaammin ja vahvempina kuin muut. Lapsi saattaa vaikkapa kokea, että vanhempi huutaa hänelle tämän puhues- sa mielestään aivan tavallisella äänellä, koska lapsi aistii myös sanojen takana olevan asenteen, kuten tiukkuuden tai turhautumisen.

Erityisherkkä ihminen on epätavallisen empaattinen. Hän ymmärtää toisten aikeita ja sanatonta kommunikointia ja on tietoinen toisten tunteista, vaikkei tämä itse olisi- kaan: hän on loistava kuuntelija ja tajuaa jo puolesta lauseesta, mitä tarkoitetaan. Herkkä tajuaa intuitiivisesti, mitä häneltä odotetaan. Häneen saa syvän yhteyden, hän on läsnä toiselle.

Syvällisestä ajattelustaan ja rikkaasta sisäisestä elämästään johtuen erityisherkkä vaikuttaa usein ikäistään vanhemmal-

ta ja kypsemmältä. Hänellä on voimakas oikeudentaju, hän on tunnollinen ja varovainen ja pyrkii tekemään asiat kerralla oikein. Siksi hän miettii eri vaihtoehtoja tarkasti ja päätöksenteko voi kestää. Ei siis ole kyse hitaudesta tai kyvyttömyydestä päättää, vaan voimakkaasta tarpeesta arvioida tilanteita ja sanomisia oikein. Syvällisyys yhdessä luovuuden kanssa saa erityisherkkä kokemaan taiteen vahvasti, ja sopivan itseilmaisukanavan löytäminen monitahoisensaisten kokemusmaailman purkamiseksi onkin tärkeää.

Jokaisella on rajansa sille, miten paljon tietoa tai ärsykeitä pystyy vastaanottamaan, ennen kuin niitä on liikaa. Hermos- ton rakenteesta johtuen erityisherkkät saavat tämän pisteen nopeammin. He yllärasittuvat ja ylivilittyvät samassa tilanteessa samoista ärsykeistä helpommin kuin muut. Ylivireystilassa ihminen kokee olevansa hämmäntynyt, stressaantunut ja kömpelö, ja hän voi joko ylireagoida tai kokea tarvetta vetäytyä tilanteesta.

Aikaraja tai suorituksen tarkkailu saattaa huonontaa suoritusta juuri ylivireystilan takia. Tulkittu epäonnistuminen sosiaalisessa tilanteessa taas johtaa todennäköisesti vielä suurempaan ylivireystilaan vastavassa tilanteessa. Välttääkseen ylivilittymistä erityisherkkät aluksi mielellään vetäytyvätkin laidoille hiljaa tarkkailemaan ja näin ollen vaikuttavat ujoilta, mutta voivat hämmästyttää syvällisillä ajatuksillaan. Intensiivisten tilanteiden jälkeen erityisherkkä tarvitsee muita enemmän yksinoloa ja toipumisen- ja lepoaikaa.

Aistiherkkyys on lahjakkuutta, joka ilmenee esim. erityisen tarkkana haju- tai makuaistina, sävelkorvana tai hyvin erottelu-

kykyisenä näköaistina. Siksi pieni makuero ruuassa voi tuntua lapsesta oikeasti ylivoimaiselta, eikä hän ole vain nirso. Keho voi olla herkkä kivulle, lääkkeille, kofeiinille tai kylmälle ja vaatteiden saumat tai laput voivat häiritä. Lapsi ei valehtele, jos hän valit- taa vaatteiden kutittavan tai hiertävän. Kes- kushermoston herkkyyksien ilmenee myös no- peina refleksinä ja hyvänä hienomotoriik- kana.

Herkkyyksien voi ilmetä ihmisessä laajas- ti kaikkine piirteineen tai vain korostunees- ti kapeammalla alueella. Oman erityisherkkyyden tunnistaminen ja ymmärtäminen tuo suuren helpotuksen tunteen.

Herkät ihmiset ovat usein väärinymmär- rettyjä, koska voimakasta kokemusmaail- maa on vaikeaa kuvata ihmiselle, joka ei itse ole herkkä. Tämä luo tunteen ulkopuoli- suudesta ja erilaisuudesta. Erityisherkkä on myös vaikea käsittää, että hänellä olisi eri- tyisiä kykyjä tai lahjakkuutta, sillä sisäisiä kokemuksia on vaikeaa vertailla. Hän huo- maa sietävänsä vähemmän kuin muut, tun- tee olevansa erilainen ja haavoittuvampi, mutta samalla kuuluu ihmisryhmään, joka osoittaa luovuutta, oivalluskykyä ja välittä- mistä.

Miten tukea erityisherkkää lasta?

Hermojärjestelmän rakenteen takia pysähtyminen, tarkkailu ja havainnointi ennen toimintaa on herkälle todellinen tarve. Hänellä on tarve tutustua omaan tahtiin myös hauskoiksi kokemuksiin asioihin. Tällainen lapsi on varovainen uusissa tilanteissa, koska tutuissakin tilanteissa hän huomaa pienetkin muutokset. On ajattelematonta leimata tarkkailun tarve tai epärointi ujoudek- si tai peloksi, ja huomion kohdistaminen

Nukketeatteri
SAMPO

ILOA • LUMOA • ELÄMYKSIÄ
Tunnelmallinen nukketeatteritaiteen
ja kulttuurin olohuone

Esillä vaihtuvia näyttelyitä ja sunnuntaisen teatterikahvio.
Sampon puodista löydät cd-levyjä, nuotteja,
nukketeatterialan kirjallisuutta ja välineistöä.

Tutustu ohjelmistoomme www.nukketeatterisampo.fi
Ohjelmistossa esityksiä kaiken ikäisille, myös aikuisille.

Tilaa ilmainen ohjelmistokalenteri! Kysy myös tilausnäytöksiä. Liput 9 €. Arkiaamuisin ohjatut ryhmät 7 € / lapsi. Puh. 020 735 2235, www.nukketeatterisampo.fi

häneen tai hänen tapaansa olla vain hidastaa totuttautumista. Entuudestaan tuttujen asioiden osoittaminen voi auttaa lasta tilanteessa, mutta muista lapsen näkökulma; aikuiselle tuttu asia ei ole välttämättä hänelle tuttu. Kun lapsen osallistumista tilanteisiin lisätään, ilmapiiri kannattaa pitää rentona, koska herkkät ottavat riskejä vain, jos kokevat olevansa turvassa. Kun he rohkaistuvat ja saavat itsevarmuutta, heillä on paljon sanottavaa ja annettavaa. Kukaan ei synny ujona, mutta herkkät ovat tavallista taipuvaisempia luisumaan pelokkaiksi tai ujoiksi epäonnistuttuaan – toisaalta ymmärtävässä ja lempeässä ohjauksessa heistä tulee usein poikkeuksellisen luovia, eloisia ja yhteistyökykyisiä.

Tunteiden ilmaisemisen hyväksyminen on tärkein yksittäinen mielenterveyttä edistävä asia. Jos lapsi joutuu piilottamaan tunteensa tullakseen hyväksytyksi, tai välttääkseen aiheuttamasta harmia vanhemmilleen tai opettajilleen, hän ei koskaan opi pärjäämään monimutkaisten tunteidensa kanssa, ilmaisemaan ja käsittelemään niitä. Silloin ne painuvat pinnan alle alitajuntaan, ja tulevat myöhemmin esiin esimerkiksi selittämättöminä pelkoina tai vatsakipuina ja päänsärkyinä. Lapsen on usein vaikeaa sanoittaa tunteitaan, joten auta häntä siinä: yritä arvata tunne ja nimeä se.

Aikuiset usein kieltävät kiukkunsa tai pelkonsa joko ollakseen kohteliaita tai välttääkseen nolostumisen. Herkkä lapsi kuitenkin vaistoaa myös tukahdutetut tun-

teet ja hämmentyy, jos vaistoaa muuta kuin mitä ilmaistaan. Häntä auttaa, jos tunteista puhutaan rehellisesti ja avoimesti. Koska herkkät lapset vaikuttavat ikäistään kypsemiltä ja ovat myötätuntoisia kuuntelijoita, omia huoliaan saat-
taa helposti kaataa lapsen niskaan. Täytyy kuitenkin muistaa, että kysymys on lapsesta.

Herkkä lapsi ymmärtää jo pelkästä äänensävystä paljon. Häntä ei ole hyvä nuhdella kovasti, usein lempeät muistutukset riittävät. Herkkä lapsi mukautuu luontaisesti tilanteissa odotettuun käytökseen. Hän on itse itsensä suurin kriitikko, ja jo virheen huomaaminen saa hänet kyyneliin.

Lähes kaikki jännittäjät ovat aistiherkkiä. He vastaanottavat tavallista enemmän informaatiota siitä, mitä on meneillään sekä heidän omassa mielessään että ympäröivässä sosiaalisessa tilanteessa. Siksi kouluympäristö ja ryhmäopetus ovat erityisen haastavia herkälle lapselle, koska hän tarvitsee rauhallisen oppimisympäristön. Jos opiskelutilanne assosioituu lapsen mielessä ylivireystilaa aiheuttavaksi, alkaa lapsi pelätä osallistumista ja ylivirittyy jo pelkästä ajatuksesta. Tällöin monimutkaisten asioiden oppiminen käy mahdottomaksi. Ylivireystilasta palautuminen vie ainakin 20 minuuttia, joten kannattaa yrittää välttää sitä jo etukäteen ja pitää tilanteet rauhallisina.

Täytyy muistaa, että herkkä lapsi ei ole hankala tahallaan. Se, että hän saattaa käyttäytyä odottamattomasti, ei tee hänestä uhmakasta tai ongelmatapausta.

Herkällä lapsella on jo pienestä alitajuinen tieto ja tunne siitä, että hän on erilainen kuin muut ja maailma pyörii toisenlaisilla ehdoilla kuin mitä hän tarvitsisi. On tärkeää pitää huolta siitä, että herkkä lapsi saa runsaasti onnistumisen kokemuksia, koska itseluottamuksen kasvattaminen on juuri hänelle erityisen tärkeää.

Herkän lapsen kanssa elämä on tasapainoilua suojaamisen ja eteenpäin puskemisen välillä. On hyvä edetä asteittain, pilkkoa tehtävät pieniksi paloiksi ja antaa hänelle aikaa totuttautua, unohtamatta hänen olevan ikäistään kypsempi. Tarjotaan siis sopivia haasteita ja ollaan luovia – kuten herkkä lapsi on. ■

Kirjallisuutta:

Aron, Elaine N.: *Erityisherkkä ihminen*, Nemo 2013

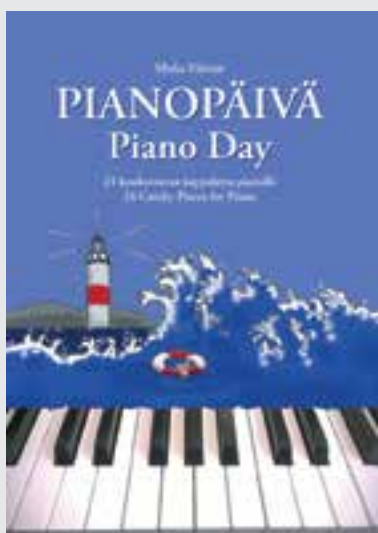
Aron, Elaine N.: *The Highly Sensitive Child*, Harmony Books 2002

Kirjoittaja on Keski-Helsingin musiikkiopiston pianonsoiton lehtori.

Erityisherkkä on taitava havainnoija, syvälinen ajattelija, tunnollinen, luova, intuitiivinen ja poikkeuksellisen myötätuntoinen.

HYVÄÄ PIANOPÄIVÄÄ!

Nuottiuutuuksia!
Myös jousisoittajille ja huilisteille...

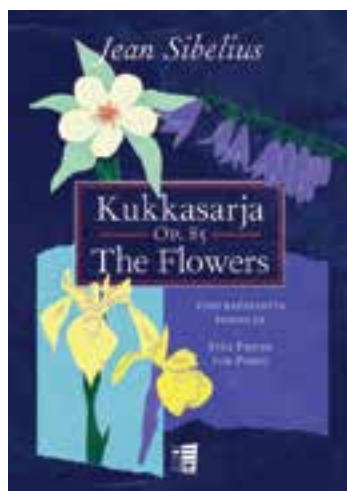
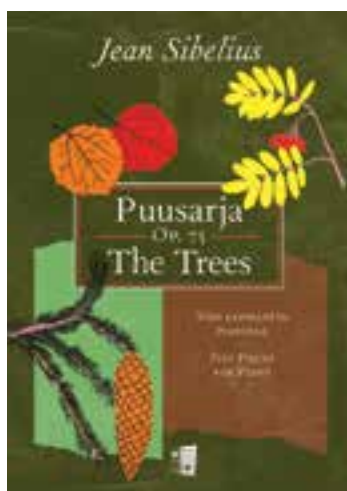
Mirka Vähäri

Pianopäivä

24 koukuttavaa kappaletta pianolle

24,60 €

Tässä uutta ja raikasta ohjelmistoa, jonka parissa viihdyt! Mukana on takuuvarmoja hittibiisejä ja loistava ensimmäisten soittotuntien kappale Kissanpolkan haastajaksi. Kappaleet kehittävät taitoja ja tekniikkaa tarkkaan punnitulla pedagogisella otteella ja tarjoavat helppoa ohjelmistoa aloittelijoille sekä soitettavaa myös edistyneemmille pianisteille.

Jean Sibelius

Puusarja op. 73

Kukkasarja op. 85

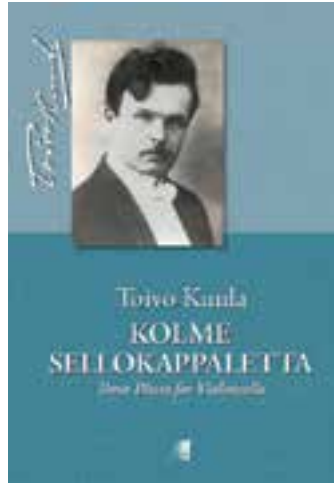
à 19,80 €

Sibeliuksen rakastetuimmat piano-opukset ovat nyt saatavana kauniina kokoelmina. Nämä uudistetut editiot perustuvat Sibeliuksen kokonaisjulkaisusarjan kriittisesti tarkastettuun nuottimateriaaliin.

Toivo Kuula
Kootut viuluteokset
38,40 €

Kokoelma kattaa Kuulan koko säveltäjäjuran, ja mukana on myös ennen julkaisemattomia viuluteoksia. Kokoelmassa on suosikkikappaleiden lisäksi myös tanssisovituksia, jotka kertovat Kuulan ihs-tuksesta viuluun, omaan nuoruuden instrumenttiinsa.

Toivo Kuula
Kolme sellokappaletta
18,00 €

Kuula sävelsi nämä kolme teosta sekä viululle että erikseen sellolle. Kokoelma sisältää kappaleet Melodia lugubre, Chanson sans paroles ja Suru.

Geza Szilvay
Kreutzerini
16,50 €

Pieniä viuluharjoituksia, joiden tarkoituksena on kehittää sävelkorvan ja sormien tarkkuutta. Kokoelma on oheismateriaalia Colourstrings-viulukoulun B-osaan, mutta sen kappaleet toimivat hyvin myös itsenäisinä harjoituksina.

Csaba Szilvay
Piattini
15,50 €

Csaba Szilvayn editio Alfredo Piattin sello-etydistä käyttää koko otelautaa, Colourstrings-symboleita ja tarjoaa soitettavaa sopivina palasina: yksi tahti, yksi sivu, yksi oppitunti.

Jaana Laasonen
Colour Flute Book B
36,50 €

Colour Flute -huilukoulu on kiiteltu alansa parhaaksi. Sarjasta on ilmestynyt toinen osa. Tämä värikäs menetelmä tarjoaa vankan perustan myös improvisaatiolle, yhteissoitolle ja yleiselle muusikkoudelle.

Jyrki Linjama
Enkelivariaatioita
14,90 €

Uutta ja innostavaa kamarimusiikkia kahdelle viululle: pikkuviulistille (n. 2/3-taso) ja vaikkapa opettajalle (n. D-taso).

KUVA SALLA SAARELA

Toimisto rul(l)aa!

Sähköä ilmassa

Oppilaitoksen hallinnollinen työ pitää arki-rutiinien lisäksi sisällään monenlaista kehitystyötä, joka tänäkin lukuvuonna on läsnä Lean ja Sallan työnkuvassa. Muun muassa oppilashallintojärjestelmää uudistetaan ja siihen liittyen pilvipalvelut tulevat entistä suuremmaksi osaksi päivittäistä työskentelyä.

– Pian yhden oppilaan tietoja pääsee muuttamaan kolmesta suunnasta: oppilaan, opettajan ja toimiston. Tämä helpottaa paljon asioiden ajan tasalla pitämistä, valaisee Salla.

– Sähköinen laskutus on ollut jo muutaman vuoden käytössä, samoin kuin sähköiset ilmoittautumiset. Seuraavaksi uudistuvat myös opiston verkkosivut. Nykyaikaisilla tavoilla on helppo pitää toimisto ja perheet ajan tasalla, kertoo Lea. – Onneksi opistossamme on aina suhtauduttu avoimesti uudistustarpeisiin ja pyritty järjestämään resurssit niiden toteuttamiseen. Hyviä ideoita ei tyrmätä, eikä huonoillekaan naureta.

Rytmejä

– Työmme noudattaa pitkälti päivä- ja vuosisyklejä: aamulla on rauhallista aikaa keskittyä ja iltapäivällä monta asiaa ilmassa yhtä aikaa. Opintosihteerin työ kulkee tiiviisti opetuksen aikataulujen mukaan: Lu-

Keski-Helsingin musiikkiopiston kahden hengen toimistossa ei ole tyypillistä työpäivää. Päivittäiset ruttiinit syntyvät useista pienistä asioista ja suuremmat kaaret antavat oman sävynsä kuhunkin ajanjaksoon. Opiston talouden hoitaminen, raportointi, hallinnon toteutus, opettajien asioiden hoito, rekistereiden ylläpito, yhteydet oppilaisiin ja heidän perheisiinsä, konserttijärjestelyt, tiedonvälitys ja tiloista huolehtiminen pitävät talousvastaava Lea Einiön ja opintosihteerin Salla Saarelan vilkkaassa liikkeessä.

kukausten alut täyttyvät opetuksen tukijärjestelyistä, kun taas kalenterivuoden alussa Triolin toimitus lohkaisee valtaisan osan työajasta. Hankkeet, kuten meneillään oleva Siiville! -projekti, tuovat oman tuotannon värinsä vuoden kiertoon, Salla kuvailee työtään.

– Vastaavasti talouspuolella vuodenkierto määräytyy hallintokuvioiden, rahoittajien ja muiden viranomaisten ohjeistuksien mukaisesti, kertoo Lea. Yhteisten, suurempien projektien suunnittelu ja toteutus sopeutetaan näiden lomittaisten aikataulujen mukaan.

– Työlle voi tehdä omia aikatauluja ja silloin pystyy tarvittaessa vaihtamaan lennosta suuntaa, koska sukkulointi on tosi tärkeätä ja siihen on oltava tilaa, korostaa Salla.

Petkele kourassa, piuhat ojennuksessa

Pienessä opistossa toimiston työ on monipuolista, koska esimerkiksi vahtimestarin ja apulaisrehtorin hommat jakautuvat toimistolle ja rehtorille. Lea muistaa mainita, että myös hyvä tietotekniikkatuntemus ja -uteliaisuus on tarpeen. Oma kone tulee

Eepos

- interaktiivinen oppilashallinto-ohjelma
- käyttöönotto lukuvuoden 2015–16 aikana
- omat osiot toimistolle, opettajille ja perheille

Kotisivu-uudistus

- käyttöönotto lukuvuoden 2015–16 aikana
- helppokäyttöisyys
- mobiiliominaisuudet
- uusi visuaalinen ilme

Virvatuli

- taiteen perusopetuksen itse-arviointia
- 2013–14 oppilaat ja henkilökunta, 2015 johtaminen ja yhteiskuntasuhteet

tuntee järjestelmistä ohjelmistointegraatioihin, jottei ihan heti ole pulassa, kun häiriöitä ilmenee.

– Ja mitä kaikkea onkaan tullut googlettua... viimeksi valaisimia ja hanojen suodattimia, miettii Lea ja Salla jatkaa erikoisemmalla muistolla:

– Joskus on joutunut talviaamun yllättämänä hakkaamaan petkeleellä jäätä ulk portaista heti työpäivän aluksi!

Yksilöstä yhteisöön

Sekä Lea että Salla kokevat ihmiset keskeisimmäksi osaksi työympäristöään.

– Homma pelaa ja tekemisen meininki on yhteistä kaikille, Salla kuvaa.

– Yksi hieno asia on se, että täällä mennään asiantuntijuus edellä. Oletusarvo on, että tyyppi on pätevä, ulkoiset seikat eivät ole oleellisia. Meillä on lähtökohtainen luottamus siihen, että jokainen voi tehdä työnsä itsensä näköisesti, korkkareissa tahi villasukissa.

– Tätä yhteisöä kuvaa sekin, että vasta laadittu tasa-arvosuunnitelmamme ei ollut pelkkä monisivuinen nippu korulauseita, vaan prosessi, joka herätteli jokaisen tiedostamaan oman olemisensa vaikutuksen muihin, pohtii Lea.

– Myös dynamiikaltaan yhteensopiva rehtori-toimisto -tiimimme pelaa sujuvasti yhteen: kullakin on omat näkökulmansa ja

KUVA LEA EINIÖ

Salla

- s. 1980
- Lapin likka: kotoisin Rovaniemeltä
- FM, kulttuuriantropologia, Oulun yo 2009
- opintosihteerin sijaisena syksystä 2012

Lea

- helsinkiläinen vuodesta 1957
- keski-helsinkiläinen vuodesta 1993

KUVA SALLA SAARELA

niitä ei epäröidä tuoda esiin, joten tekemisen lopputulos on näkemysten kohtauttamisen jälkeen useimmiten vallon mainio! lisää Salla.

– Allekirjoitan tämän, kuittaa talouspäällikkö. – Synergia vallitsee! ■

Kirjoittajat muodostavat opiston rehtori-toimisto -tiimin.

**Lean kohtalo sinetöitiin
tällä ilmoituksella.**

Untuvikosta kapellimestariksi

– Miekkailua, sirkuskerhoa, ranskankielistä askartelua, kaikkea on hyvä kokeilla, sanoi äiti. Kouluikäisenä minulla oli kymmeniä harrastuksia. Musisointi tuntui silti itselleni luontevimmalta ja toi luovia taukoja muuten niin tasarytmiseen arkeen, kertoo kuoronjohton maisteriksi pian valmistuva Jonas Rannila.

Harharetki musiikin maailmaan

Ensimmäiset lapsuusmuistoni liittyvät vahvasti rytmiin ja säveliin. Milloin kädessä olivat rumpupalikat, milloin mikrofoni. Sähköbassoileikitkin alkoivat heti kun jaksoin nostaa soittimen harteilleni. Lasten muskarilaulut vaihtuivat 60- ja 70-lukujen aikuisten biiseihin. Beatlesin Don't let me down. Chubby Checkerin Let's twist again. Elviksen A-wop-bop-a-loo-bop-a-lop-bam-boom. Vanhempieni nuoruuden hittisävelet siirtyivät isäni bändin harjoituksissa jälkikasvulle.

Koittivat opistovuodet. Pianonsoiton opinnot. Kävin ainakin kolmea eri musiikkioppilaitosta: Eiran musiikkikoulua, Bragesin ruotsinkielistä ja Keski-Helsingin musiikkiopistoa. Äiti kannusti harjoitteluun ja isäni hankki ihan kelvollisen sähköpianon. Totista hommaa, ajattelin. Ja oliko tämä nyt tässä? Se klassinen musiikki, josta opettajat tuntuivat niin pitävän? Ei suuremmin sävyyttänyt.

Laulun maailmaan

Ala-asteen inspiroiva musiikinopettajani veti minut tunnin jälkeen sivuun ja ehdotti liittymistä poikakuoroon. Muistan olleeni innoissani Cantores Minoresiin pyrkimisestä. Toisin kuin isäni, joka painotti kasvatuksessaan liikunnallisia ja populistisempia tavoitteita. Harjoittelinkin laulamaan pääsykokeita varten isäni mieliksi Titanicin "My Heart Will Go On"-tunnuskappaleen itseäni säestäen. Läpi meni, ja laulamisesta tuli osa lapsuuteni arkea.

On käsittämätöntä, miten musiikin tunnelataus pystyi koskettamaan jo ala-asteikäistä. Bachin oratorioiden kautta älysin vihdoinkin sen, mistä soitonopettajani olivat olleet aikoinaan niin tohkeissaan. Itkuhan siinä usein tuli. Ja vaikka ei ihan kyyneliin saakka, niin ainakin sisäisesti musiikin vaikutuksesta tapahtui hurjia asioita.

Mieluisaa soitettavaa

Keski-Helsingin musiikkiopiston oboeluo- kalle hakeuduin innostuksestani barokin oboesooloihin. Jouluoratorion ja pääsiäisen passioiden oboesoolot tulivat nopeasti tutuiksi. Oboeopettajastani Seidistä ja luokasta löysin uuden turvallisen yhteisön, joka tuki kaikin tavoin muusikkona ja ihmisenä kasvamista. Yhteisissä rööritalkoissa siemailtiin vuodenajan mukaan glögiä tai simaa.

Oopperan ovet aukesivat lapsisolistitehtävien myötä ja innostus musiikkiteatterin taikamaailmaan jatkuu elämässäni yhä fanaattisempaan. Myös pianonsoitto sai uutta puhtia, kun mieluisaa soitettavaa alkoi tuon tuosta ilmestyä. Puccinin Tosca sujuu yhä edelleen ulkoa soitettuna tai laulettuna – falskisti, mutta suurella intohimolla. Kun osaaminen loppuu, esitys voi alkaa.

Kun osaaminen loppuu, esitys voi alkaa.

Jonas Rannila (s. 1989) opiskelee Sibelius-Akatemiassa kuoronjohtoa ja oli viime lukuvuoden vaihdossa Leipzigin "Hochschule für Musik und Theater Felix Mendelssohn-Bartholdy" -musiikkikorkeakoulussa.

Rannila on toiminut kapellimestarina mm. Savonlinnan orkesterin, Musica Nova -festivaalin, Oma Orkestran, Opera Pienon ja SibaFestin tuotannoissa sekä toiminut kuoronjohtajana mm. Cantores Minores -musiikkiopistossa sekä mm. Kampin Laulusa ja Mieskuoro Manifestumissa. Apulaiskapellimestarina Rannila on toiminut mm. Helsingin Juhlaviikkojen ja Savonlinnan oopperajuhlien tuotannoissa.

Keski-Helsingin musiikkiopistossa Rannila soitti oboeta Seidi Palosen opastuksessa ja kävi pianotunneilla Elina Saksalan ohjauksessa. Hän johti musiikkiopistossa useita eri yhtyeitä, mm. Trazom-Mozart -improvisatioproduktion ja Minna Leinosen Irti! -tilateoksen.

Untuvikko nousee siiville

Myös yleisen musiikkitiedon kurssi jatkuu elämässäni yhä. Sain mahdollisuuden kokea ikimuistoisia hetkiä kapellimestariuntuvikkona. Improvisaatioon pohjautuvissa projekteissa, kuten "Mozart-Trazom" sekä teoriaopettajamme, säveltäjä Minna Leinosen koko opistolle säveltämässä tilaimprovisaatioteoksessa "Irti!" sain ensimmäistä kertaa kokea suurten äänimaisemien liikuttelua ja muotoilua. Näistä kokemuksista olen yhä enemmän tietoinen ja jatkuvasti kiitollisempi.

Lapsuuden ajat musiikin ja taiteiden parissa jäävät osaksi ihmisen identiteettiä joko harrastelijana tai ammattilaisena. Itselleni rytmit ja sävelet ovat avanneet ovet ammatitopiskelun pariin. Monelle musiikkiopistovuodet voivat olla arvaamattoman arvokkaita. On ilo jatkaa elämän seikkailua mestartiteosten ja kauneuden ympäröimänä. ■

Kirjoittaja on kapellimestariopiskelija ja entinen musiikkiopistolainen.

TEKSTI JUHA ITKONEN

Toisessa polvessa

En tiedä, mistä vanhempani keksivät musiikkiopiston. Kumpikaan heistä ei soittanut mitään instrumenttia. Kumpikaan ei uskaltanut ikinä edes laulaa ääneen, niin täydellisen epämusikaalisina he itseään pitivät.

Kuitenkin äidilleni oli itsestään selvää, että musiikkiopistoon mennään. Mitä soitimiin tulee, äidillä oli mielessä tasan kaksi vaihtoehtoa: viulu ja piano. Musiikkileikkikoulun opettaja ei uskonut minun pääsevän opiskelemaan näistä kumpaakaan, ehdotti jotain vähemmän suosittua soitinta, mutta äitini ei suostunut kuuntelemaan tällaista puhetta. Päätin kokeilla pianoa ja pääsin sisään.

Sen jälkeen puuttui enää soitin. Tässä vaiheessa isäni luultavasti mietti, olisi-ko hänen sittenkin pitänyt puuttua ajoissa asiaan ja ehdottaa viulua. Sehän on pienempi, sen olisi saanut halvemmalla. Ennen kuin rahat mustaan Hellakseen saatiin kasaan, jouduin hakkaamaan Thompsonin pianokoulun alkutahdit keittiön pöytään.

Siitä se sitten lähti, itsenäinen harrastukseni. Äiti kyllä välillä patisti harjoitteluun, mutta varsinaista apua hänestä ei ollut. Jos jotain triolia tai trilliä ei itse tajunnut tai soittotunnilta enää muistanut, kotona ei ollut ketään keneltä kysyä. Nuotit ja tahtilajit, crescendot ja diminuendot, koko musiikin kieli, joka minulle vähitellen oli avautumassa – kaikki tämä oli vanhemmilleni täyttävä hepreaa ja on sitä edelleen. Silloin niin kuin nytkin he olivat vain ylpeitä ja yleensä tyytyväisiä kuuntelijoita.

Tämä ei missään tapauksessa ole vähättelyä. Olen tyytyväinen siitä, että he valitsivat minulle niin mahtavan harrastuksen ja vielä teini-iän ailahtelevina vuosina usuttivat minua jatkamaan sitä. Soitin klassista pianoa kaksitoista vuotta, poikavuosieni loppuun. Sen jälkeen näpeissä oli sen verran taitoa ja päässä niin paljon tietoa, että bändikuviot käynnistyivät kuin itsestään.

Kyky soittaa jotain ei ole pelkästään taito, se on jotain enemmän. Osa identiteettiä, omaa persoonaa. Minä esimerkiksi en suinkaan ole musiikin ammattilainen. Silti olen mies, joka osaa soittaa. Se on mukava rooli. En luopuisi siitä mistään hinnasta.

Joskus mietin, miten toiselta pohjalta oma poikani parhaillaan sukeltaa musiikin maailmaan. Hänellä on käytettävissään henkilökohtainen säestäjä. Spontaani yhteismusisointi on mahdollista myös oboistin kanssa, sillä hänen äitinsä opiskeli aikanaan tätä soitinta ammattitutkintoon asti.

Kodissamme soi, on soinnut aina aivan toisella tavalla kuin omassa lapsuudenkodissani. Ja jotenkin lapsi ehkä ottaa siitä kopin, helposti ja automaattisesti niin kuin asiat lapsuudessa tapahtuvat. Kun poikani oli kaksivuotias, hänellä oli tapana sulkeutua vaatekomeron liukuoven taakse kuuntelemaan Vauvan vaaka -levyä omalla pienellä mankallaan. Enhän minä sellaista tehnyt. En osannut. Ei tullut mieleen. Myöskään mieleeni ei olisi tullut pyytää itselleni nelivuotiaana vanhemmiltani viulua. Pojan

KUVA OTAVA/PEKKA NIEMINEN

Kyky soittaa jotain ei ole pelkästään taito, se on jotain enemmän.

mieleen tällainen ajatus jostain juolahti.

Mihin tämä sitten johtaa? Tuleeko pojastani minua parempi soittaja, mahdollisesti jopa ammattilainen? Vai kyllästytkö hän koko hommaan, koska se ei ole hänen oma salainen maailmansa vaan vanhempien maailma myös, jotain jonka hän joutuu jatkamaan isän ja äidin kanssa?

En tiedä. Oikeastaan en mieti tällaisia. Kuuntelen pojan soittoa, soitan hänen kanssaan, ja nautin siitä, tästä jaetusta ja sanattomasta, musiikin ja yhdessä musisoimisen ilosta. Minulle on mahdollista se, mikä omille vanhemmilleni ei ollut. Se taas on vanhempieni ansiota. Kiitos äiti. Kiitos isä. Ette ehkä täysin tienneet mitä teitte, mutta teitte viisaasti silti. ■

Kirjoittaja on kirjailija ja musiikkiopistolaisen vanhempi.

TEKSTI MARZI NYMAN
KUVA VEIKKO SOMERPURRO

"Music is
joy.
Pure joy."

Avaan painokkaasti, pesante: musiikin syvin ydin on kommunikointi. Uskon kirkkain otsin musiikin absoluuttisuuteen, johonkin muuttumattomaan jota musiikintekijät ajavat takaa. Silti musiikin luonne on kepeä, ja sen perimmäinen olemus on ilo.

Tämän minulle paljasti vakuuttavin äänenpainoin muusikoista ehkä väkevin: Bobby McFerrin. Ei toki kahden kesken; olin yksi 2500 yleisön jäsenestä Pariisin Châtelet-teatterissa Bobbyn seistessä yksin lavalla. Hän oli laulanut kolmena perättäisenä iltana kolme tuntia silkkää pökerryttävää, hykerryttävää, sisinkuntaa mylläävää timanttia. Hän lampsi raikuvan taputuksen säestämään lavalle, ja kertoi lempeästi äänensä olevan totaalisen loppu, mutta kehotti yleisöä kysymään vapaasti kysymyksiä encoren asemasta. Tilanne oli tyrmistyttävän intiimi, ja eräs kysymys kuului: "Määrittele musiikki kolmella sanalla." Ensin naurettuaan Bobby päätti kuitenkin tarttua haasteeseen. "First of all, it's light. Shining light." "Second of all... Well, everyone thinks I'm gonna say love, so love. Music is love." "But, more than anything, more than anything else in the world, music is joy. Pure joy." Muistan yhä, miten jokainen ihokarvani ponnahhti pystyyn. Tässä jalostuneessa ja tiiviissä ajatuksessa oli niin paljon viisautta, ja se oli niin itseselvästi totta.

Muuan ystäväni muotoili aihetta sivuten, että loppujen lopuksi se kaikkein upein asia jonka musiikki voi meille antaa on koettavissa yhtä lailla keuruulaisen kellaribändin treeneissä kuin Carnegie Hallin lavalla. Se ei tarkoita etteikö näissä kokemuksissa olisi eroa, ja etteikö musiikin alati syvempi tunteminen olisi jokaiselle sen tekijälle iänpituinen projekti. Mutta se paras ja riemukkain elämys on jokaisen ulottuvilla. Aja-

tuksessa on mielestäni sekä rutosti ruutia että lohdullista armoa!

Vielä yksi lempinäkövinkkeistäni aiheeseen: amerikankielisten ihmisten emäioivallus on sana "PLAY". Se tarkoittaa soittamista, näytelmää, pelaamista ja... leikkimistä. Alpo Suhonen on ruljutellut aiheesta kirkkaasti; hänen mielestään maailman parhaan jääkiekkoujoukkueen pelatessa parasta peliään saa katsoja itse asiassa seurata leikkimistä. Sama ilmiö toteutuu maailman parhaan näyttelijä-ensemblerin tai kamariorkesterin päästessä todella lentoon. Hymyilyttää ajatella, että "jokin on peräti NIIN korkealla tasolla, että se on jo leikkimistä." Se hymyilyttää, sillä se kertoo jotain sen "jonkin" perimmäisestä luonteesta, ja sen tunnistaa todeksi.

Sain viettää vuodenvaihteen tienoilla viikon Wienissä, intensiivisesti soittaen (leikkien) 15:n minulle ennalta tuntemattoman erinomaisen muusikon kanssa. Kokemus oli elämäni päryttävimpiä. 13:sta eri maasta tulevien ihmisten tapaminen jännitti kuin pientä maaoravaa, mutta kotiinlähtö oli haikea, sillä näistä ihmisistä oli tullut minulle läheisiä ystäviä. Musiikin tekeminen yhdessä on hyvin hienovaraista kommunikointia, ja mitä enemmän siinä uskaltaa omaa haurauttaan paljastaa, sen lämpimämpään loimuun musiikki syttyy. Ja nyt heittäydyn tilkkasen runolliseksi: tämän loimun kauneus on mielestäni se, että siinä ihminen lopulta vapautuu itsensä tarkkailemisen ikeestä. Huomio kiinnittyy nimenomaan musiikkiin, sitä ikään kuin juhliitaan yhdessä, parhaimmillaan tietysti yleisön kanssa. Se on kaunis ja todellinen kohtaamisen juhla. ■

Kirjoittaja on muusikko ja muskari-isä.

**Paras ja
riemukkain
elämys on
jokaisen
ulottuvilla.**

Mannaa aivoille

Musiikissa on voimaa. Sen tietää jokainen itse musiikkia harrastanut olipa sitten soittaja, laulaja tai aktiivinen musiikin kuuntelija. Erityistä voimaa musiikissa on sitä harrastaville lapsille. Aivotutkijat ovat todistaneet, että musiikkiharrastus muuttaa aivojen rakennetta ja toimintaa siten, että siitä on hyötyä myös muutoin elämässä.

Olinkin aina epäillyt sitä, mutta nyt siitä on tieteellisiä todisteita: Muusikoilla on erilaiset aivot kuin meillä muilla. Useat tutkimusryhmät maailman huippuyliopistoissa ovat julkaisseet tutkimuksia, jotka osoittavat, että muusikojen ja meidän muiden aivot poikkeavat toisistaan niin rakenteeltaan kuin toiminnaltaankin. Yksi tällainen tutkimusryhmä toimii Helsingin yliopiston Kognitiivisen aivotutkimuksen yksikössä ja se on tehnyt seurantalutkimusta 11 vuoden ajan. Mukana tutkimuksessa on ollut 130 eri-ikäistä lasta.

Tutkimusryhmän jäsen tutkija Katari Saarikivi kertoo, että muutokset musiikkia harrastavien lasten aivoissa selittyvät enemmän harjoittelulla kuin lähtökohtaisilla eroilla. Siis vanha tuttu juttu: harjoitus tekee mestarin.

Musiikki kehittää lasten kuulokykyä, jotka ovat yhteydessä kielellisiin kykyihin. Niinpä musiikkia harrastavat lapset saavat etua muun muassa lukutaidossa, vieraan kielen oppimisessa ja lausumisessa sekä laajemman sanavaraston kokoamisessa.

Todistusaineistoa on myös alkanut kerätyä sen puolesta, että säännöllinen musiikin harjoittelu voisi parantaa myös työmuistia, tarkkaavaisuutta ja vaikuttaa tätä kautta laajempaan älylliseen kehitykseen.

Taimi on päässyt koehenkilöksi esittelemään kanteleensoittotaitojaan.

Yksinkertaisesti musiikkiharrastuksesta voisi näin olla hyötyä koulumenestyksessä ja se saattaisi tukea monenlaista oppimista. Yhden tiukkaan istuneen uskomuksen Saarikivi kuitenkin kumoaa: tutkimuksissa ei ole löydetty yksiselitteistä yhteyttä musiikin ja matemaattisen lahjakkuuden välillä.

**Yhdessä
musisointi
kasvattaa lapsia
olemaan
ihmisiksi.**

ja tehdään yhdessä vaikuttavat samaan suuntaan.

Toisinaan tulee mietittyä, kun kuuntelee tai katselee omien lasten harjoittelua, että mitäköhän heidän päässään oikein liikkuu tai tapahtuu. Ihmetystä aiheuttaa erilaisten rytmien hallinta oikealla ja vasemmalla kädellä, ne kun tekevät täysin toisistaan poikkeavia hienomotorisia juttuja samalla kun jotenkin on pidettävä huolta sävelpuhtaudesta ja ties mistä muusta. Saarikivi selventää muusikkojen aivojen rakennetta: Muusikkojen aivojen anatomia heijastaa soittamisen vaatimuksia. Se tarkoittaa, että soittamisessa tarpeellisilla aivoalueilla on enemmän harmaata tai valkeaa ainetta.

Kun muusikkojen aivoja on verrattu ei-muusikkojen aivoihin, eroja on havaittu

aivokurkiaisessa, joka pitää yhteyttä eri aivopuoliskojen välillä.

Samoin eroja löytyy pikkuaivoissa, jotka vaikuttavat liikesarjojen koodinaatioon. Liike- ja tuntoaivokuori, jotka tuottavat liikettä ja kuuloaivokuori, joka käsittelee kuulotietoa eroavat muusikoilla muiden ihmisten vastaavista aivoalueista. Myös tarkkaavaisuuteen liittyissä otsalohkoissa on eroa.

Sellaiset ovat muusikon aivot. Musiikin harjoittelulla voi siis hankkia ominaisuuksia, joista on merkittävää hyötyä muussakin elämässä. Mutta mistäkö olin arvanut epäillä, että muusikoilla todella on erilaiset aivot? No siitä, mihin he niitä enimmäkseen käyttävät: musiikkiin, musiikkiin ja musiikkiin. ■

Kirjoittaja on toimittaja ja kahden musiikkia harrastavan nuoren äiti.

Mutta eivät musiikin hyödyt suinkaan vielä tähän loppuneet. Yhdessä musisointi nimittäin kasvattaa lapsia olemaan ihmisiksi. Saarikiven mukaan on todettu, että ryhmämuotoiset musiikkitunnit lisäävät empatiaa ja lasten myönteisyyttä ylipäänsä yhdessä tekemiseen ja sosiaalisiin tilanteisiin. Musiikkiharrastus on yhteydessä tarkempaan puheen tunneviestintään liittyvien äänenpiirteiden havaitsemiseen. Rehelliisyyden nimessä on sanottava ja myös Saarikivi arvelee, että muutkin harrastukset, joissa ollaan

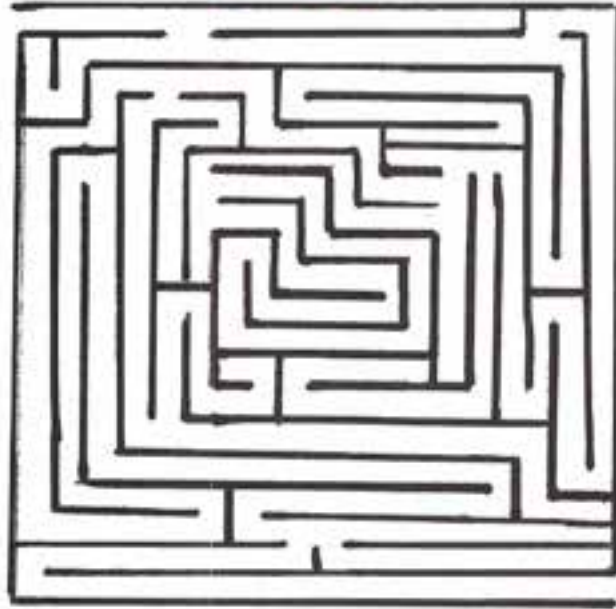

Hyvä soitinkauppa Helsingissä!

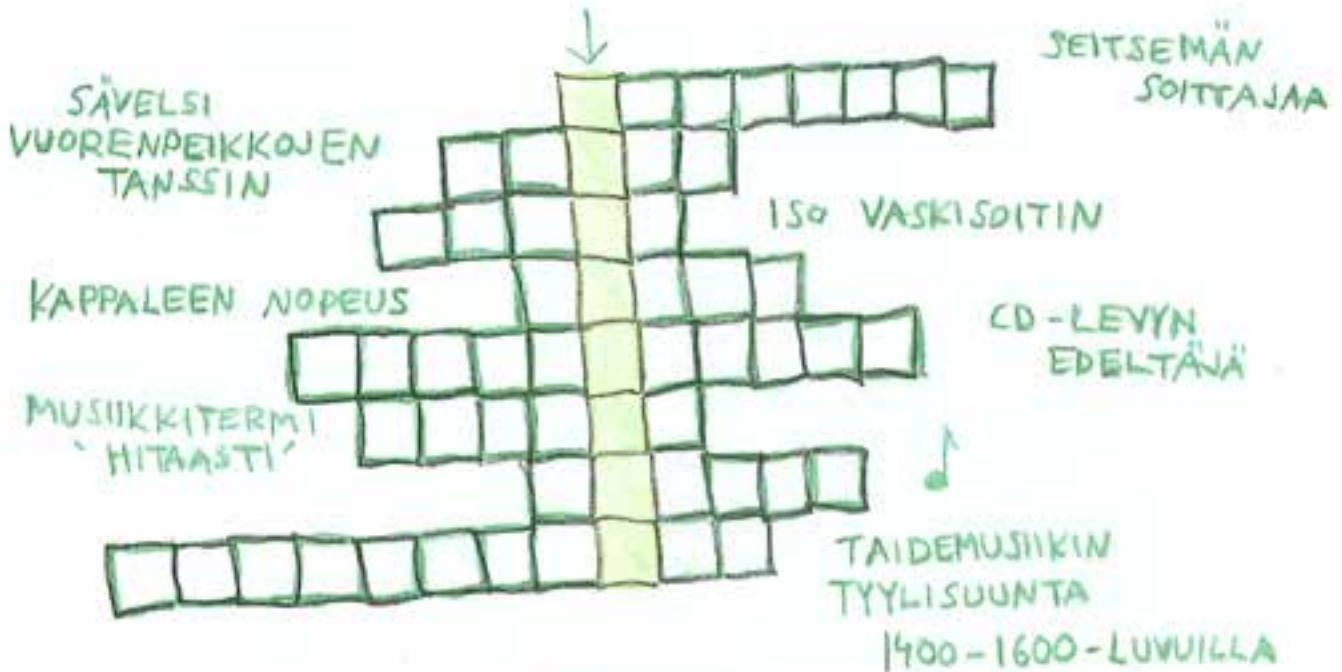
Huilut, oboet, klarinetit, fagotit, lyömäsoittimet, jousisoittimet ja tarvikkeet
Albertinkatu 17, 00120 Helsinki
Avoinna: ti–pe klo 10–17, la klo 10–14 (kesäisin ma–pe, la sulj.)
www.woodwinds.fi, p. (09) 681 2150, matti.helin@woodwinds.fi

Löydätkö tiesi
flyygelin luokse?

KENELLÄ ON ISOT SYNTTÄRIT?
RATKAISE RISTIKKO!

KIRJOITA VASTAUS TÄHÄN: _ _ _ _ _

QH6 0

iMac

Valmiina pienen ja suuren luokan luomistyöhön.

Kaikki Applen tuotteet niin harrastajalle kuin ammattilaisellekin Varimportista

Varimport Oy | Apple-laitteet, ohjelmat ja valtuutettu huolto kaikkialla Suomessa

www.varimport.fi

Puh. 020 7419 350 | Hämeenkatu 16, 33200 Tampere

Puh. 020 7419 340 | Humalistonkatu 17, 20100 Turku

Valtuutettu huolto: Turku, Tampere ja Helsinki

Puh. 020 7419 330 | Parivaljakontie 12, 00410 Helsinki

VAR
import

Valtuutettu
jälleenmyyjä